

Pr.VICTOR MOISE

I. MĂRTURIA FAPTELOR

II. OMUL NOU

**III. MISCAREA LEGIONARĂ SI CREDINTA
STRĂMOSEASCĂ**

Pr. VICTOR MOISE

MĂRTURIA FAPTELOR

Caracterul profund creștin al Miscării Legionare (1) este confirmat de fapte.

În toamna anului 1920 se anunța deschiderea cursurilor universitare la Iași fără serviciu religios. “Se proclamă lupta contra lui Dumnezeu, alungarea lui Dumnezeu din școală, din instituții, din țară” (2). Pentru că a luptat ca să se păstreze credința, Corneliu Zelea Codreanu a fost bătut aproape o jumătate de oră, dar a reușit să obțină deschiderea cursurilor universitare cu rugăciune. “De atunci mi s-a înrădăcinat credința, care nu mă va părăsi, că cel ce luptă chiar singur pentru Dumnezeu și neamul său nu va fi învins niciodată” (3).

În închisoarea de la Văcărești, Corneliu Codreanu și cei împreună arestați cu el se roagă în biserică închisorii și se leagă în fața icoanei Arhanghelului Mihail. “De câte ori găseam biserică deschisă, intram și ne închinam la icoană. De atunci am început să iubesc icoana” (4).

Datorită întâlnirii cu un necredincios, aflăm că și în Franța Corneliu Zelea Codreanu făcea post negru în fiecare vineri (5).

În Țara Motilor se revoltă împotriva tânărului care nesocotește prin mâncăruri de fruct Vinerea Patimilor (6).

Îngrijorat că nu-i înțeles și că asupra sa se revărsă noian de calomnii, Căpitanul scrie : “Singurul sprijin în mijlocul atâtor infernale uneltiri și uriase asalturi, l-am găsit numai la Dumnezeu. Începusem să postim, post negru, toate vinerile, iar în fiecare noapte, la ora 12, să citim acatistul Maicii Domnului” (7).

Martor întâmplător al trăirii credinței creștine de către Căpitan, Vasile Posteuca scrie : “Căpitanul a știut de puterea misterioasă a rugăciunii. A știut să se roage. A practicat cu smerenie, cu ardoare, cu severă disciplină, rugăciunea. Se scula dimineața înainte de răsăritul soarelui și se retrăgea pentru meditație și cititul rugăciunilor. Se ruga. Îndelung. Intens. Se ruga nu numai pentru sine ca suflet de om, ci și pentru mișcare, pentru neam . . . Căpitanul se ruga. Și ne-a învățat și pe noi să ne rugăm, să devenim oameni noi prin interiorizare, prin practicarea tăcerii, prin rugăciune. Știa de marea putere a postului negru, a abstenenței. Era ascet. Se ruga cu inima” (8).

Istoriceste Vasile Posteuca cum l-a surprins pe Căpitan rugându-se în ziua de Sf. Gheorghe, 23 aprilie 1933, la Rădăuți, în casa lui Vasile Iasinschi : “Prin ușa întredeschisă l-am văzut în genunchi rugându-se. Nu m-a observat, nu m-a auzit. Era adânc în rugăciune. Faptul acesta m-a socotit. A trecut prin mintea și inima mea ca un fulger, despicând cerul în două. Noi, jos, cântam, râdeam, povesteam năzdrăvenii din viața studentească de la Cernăuți. El însă se ruga. Stătea într-o bătaie. Angaja destinul unui neam întreg. Avea nevoie de ajutorul direct al lui Dumnezeu” (9). Se ruga pentru a avea succes în munca de înviere a Neamului Românesc. Căpitanul voia să se bată fără săbii, numai cu puterea rugăciunii și cu marele ajutor al fortelor nevăzute. De aceea se ruga cu ardoare . . .

Căpitanul aducea un element nou în luptă. Nu numai curajul și fermitatea convingerilor, nu numai oratoria iscusită și suportul tineretii noastre nevinovate. Ci o armă nouă. O formidabilă dinamică, rugăciunea. Politica devenea religie și propagandă electorală rugăciune. “Trebuie de tânăr copil la puterea miraculoasă a interiorizării și rugăciunii . . . hotărât să lupte pe viață și pe moarte, Căpitanul a

făcut apel la rugăciune, la trăirea creștină prin asceză și meditație, la scoborârea adevărului cristic în viața de toate zilele, în munca oamenilor, în politică” (10).

După mai mult de 30 de ani de la întâmplarea care l-a cutremurat, legionarul Vasile Posteuca, ajuns în surghiun departe de țară, își dă seama că “el a aplicat postul și rugăciunea în viața noastră politică și spirituală, pentru a opri răul și corupția, și a crește o generație de oameni noi, capabili de muncă și credință, de eroism și martiriu” (11).

În cadrul celor relatate de Vasile Posteuca ni se pare firească aprecierea lui Walter Hagen : “Codreanu avea mai mult profilul unui profet religios, decât acela al unui șef de partid. Cei care-l urmau îl venerau ca pe un sfânt” (12).

Acest om providențial, CORNELIU ZELEA CODREANU, a înființat Asociația Studenților Creștini la 20 mai 1922 (13).

La 4 martie 1923 a înființat Liga Apărării Naționale Creștine.

La 22 august 1923, s-a închinat în stradă, la Iași, porțile Mitropoliei fiind închise conducătorilor mișcărilor studentești.

La 17 septembrie 1923 are loc la Câmpulung-Bucovina Congresul Ligii Apărării naționale creștine, organizat de Corneliu Zelea Codreanu (14).

La 13 septembrie 1925, Corneliu Z. Codreanu pune piatra de temelie a Căminului Cultural Creștin din Iași, clădit cu brațele tineretului (15).

În vara anului 1929, la Mănăstirea Putna s-a sfintit steagul Legiunii Arhanghelul Mihail (16).

La 10 decembrie 1929 se inaugurează biserica studentească Sf. Anton, la Curtea Veche (17).

La 24 ianuarie 1933, din ordinul Căpitanului, legionarii din București și studenții, depun o cruce la Monumentul Eroului Necunoscut din Parcul Carol (18).

La 29 mai 1934, Căpitanul a condus un grup de tineri intelectuali care au depus o icoană la schitul de lemn de pe muntele Rarău, unde Căpitanul locuise cu Ion Mota și cu Frățiile de Cruce (19).

Din iulie până în octombrie 1934, legionarii au lucrat 97 de zile la reconstruirea bisericii ruinate din Cotângenii-Mari, județul Soroca (20).

În primăvara lui 1935 legionarii au organizat la Craiova Congresul Studenților Români Creștini, care și-a desfășurat lucrările în zilele de 17-19 aprilie 1935. În Tabăra de Muncă de la Drăgășani, legionarii au lucrat de la 13 iunie până la 14 august 1935 – fabricând 100.000 de cărămizi destinate catedralei din acel oraș. De la 30 iunie până la 15 septembrie, legionarii au lucrat cărămizi și au clădit mănăstirea Izbuț, județul Bihor. De la 1 iulie până la 16 septembrie 1935, legionarii au lucrat la Buga, județul Lăpusna, la temelia unei mănăstiri. De la 1 iulie până la 10 octombrie 1935, legionarii au clădit o biserică la Acilin, județul Sibiu. De la 8 iulie până la 15 septembrie 1935, legionarii construiesc un drum prin stâncă la Mănăstirea Arnota, județul Vâlcea. Au lucrat 242 legionari. De la 8 iulie până la 8 septembrie 1935, legionarii au lucrat 100.000 de cărămizi pentru construirea bisericii în comuna Marca, județul Sălaj. De la 8 iulie până la 6 octombrie 1935, legionarii au lucrat 100.000 de cărămizi pentru a zidi o biserică în comuna Valea-Mare, din județul Bălți (21).

De la 9 la 26 august 1935, legionarii au lucrat la pietruirea curții bisericii și la repararea bisericii din Baciu, județul Brașov (22).

La 17 august 1935, grupul legionarilor din Busteni ridică o cruce pentru pomenirea lui VIRGIL TEODORESCU, primul legionar asasinat în lupta electorală.

De la 6 septembrie până la 4 octombrie 1935, legionarii au construit șase diguri ca să împiedice revăsarea apelor Oltului asupra avutului Mânăstirii Mamu din județul Vâlcea.

Trebuie să însemnăm și faptul dureros și cu anevoie de înțeles că la 4 octombrie 1935, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române interzice munca voluntară a legionarilor pentru repararea și construirea de biserici (23).

La 22 martie 1936, legionarii ridică o troiță la Oltet în județul Făgăraș. La 1 mai 1936 s-a deschis Tabăra legionară din Rădăuți, condusă de prof.univ. Traian Brăiloiu, care a construit în orașul Rădăuți biserica Arhanghelului Mihail, pe care au demolat-o comunistii. În lunile august și septembrie 1936, în Tabăra legionară de la Susai – Predeal – legionarii adună osemintele ostasilor români care rămăseseră neîngropate și organizează un cimitir creștin să adăpostească mormintele eroilor neamului. La 5 septembrie 1936 jandarmii năvălesc în Tabără, distrug mormintele și maltratează și alungă pe legionari (24).

La 5 octombrie 1936 se sfințește la Azuga o troiță lucrată de legionari.

La 10 ianuarie 1937 profesorul Nae Ionescu deschide, la biserica Sfântul Anton din București, un ciclu de conferințe cu tema largă : Știința și Credința (25).

La 7 septembrie 1940 a fost o zi de rugăciune și de pomenire a eroilor Măscării Legionare în toate orașele și satele țării (26).

Acestea nu sunt decât partea cea mai cunoscută, dar mărturisirea legionarilor este mai bogată în fapte. Despre această latură a muncii, a jertfei pe care au depus-o legionarii pe altarul credinței strămoșesti nu se scrie în ziare, în reviste, nu se vorbește la radio și la televiziune. De ce ?

Despre faptul că regimurile de până la 6 septembrie 1940 au ucis fără judecată mai mult de 500 de legionari nu se scrie și nu se vorbește, dar despre cele cinci victime pe care le-au făcut legionarii scosi din fire, care n-au mai putut răbda, se face atâta caz. De ce ? Numai Duca, Stelescu, Armand Călinescu, Iorga și Madgearu au fost oameni ? Cei 500 de legionari n-au fost oameni ? Sau există oameni superiori și oameni inferiori ?

Avem atâta nevoie de adevăr. Adevărul este aurul nostru curat peste care s-a turnat și se toarnă tone de bălegar ; adevărul este sufletul nostru strivit, adevărul este viața noastră răstignită, dar oricât de stâlcit ar fi de vrăjmasii Neamului și Credinței, Adevărul rămâne nădejdea noastră, Învierea noastră.

“Prigoniti, bătuti, întemnitati, creștem spre ziua cea mare a învierii neamurilor” (27).

O, voi care nu aveți nimic sfânt, voi care v-ați făcut unelte ale diavolului, tatăl minciunii, voi care îl împachetați pe legionari în scoala crimei și a violentei, citiți circulara lui CORNELIU ZELEA CODREANU NR. 147, din 17 februarie 1938, care stă la dispoziția tuturor de 56 de ani și vedeți și înțelegeți că ea vine de la un om cinstit, de la un creștin integru și se adresează unor creștini smeriți, ascultători (Vezi anexa).

Vom încheia această documentare, menită să restabilească adevărul cu rugămintea eroului, a eremitului, a profetului care a fost învrednicit de streang pentru credința și faptele sale de vitejie, a CĂPITANULUI Legiunii Arhanghelul Mihail.

“Ai grijă, Doamne, de toți ai mei. Primeste-i sub scutul Tău, Iartă-I, Odihnește-I. Celor vii dă-le tărie asupra celor potrivnici, întru biruința României Crestine Legionare și apropierea de Tine, Doamne, a neamului meu românesc, întru nădejdea învierii lui. Amin”.

ANEXĂ

CIRCULARA NR. 147

Miscarea Legionară îndeamnă pe toti oamenii legati cu sufletul de ea, tărani sau orăseni, tineri sau bătrâni, să facă post si rugăciuni timp de o săptămână, începând de Vineri seara, 4 Martie 1938. În cele două Vineri si Miercuri se va tine post negru.

ss. Corneliu Zelea Codreanu.

ÎN TIMPUL POSTULUI

A. Se citeste de mai multe ori pe zi Paraclisul Maicii Domnului, pag.62-82, brosurica, editia anului 1899 (Librăria Pavel Suru, Calea Victoriei, Bucuresti).

B. Nu se citesc ziare, nu se mai citesc nici un fel de cărți, nu se admite nici un fel de distractie sau mâcar ceva care ar putea distra sufletul legionarului de la rugăciune.

C. Nu se fumează, nu se mănâncă nimic Miercurea si Vinerea ; în celelalte zile, numai post.

D. Nu se joacă cărți, table, nu se merge la spectacole, table. Nu se fac vizite decât numai pentru rugăciune.

E. Toată problema se pune ;

a) în înfrângerea oricărei poftă, în biruirea trupului si a materiei

b) în eliberarea sufletului de sub jugul materiei ;

c) în concentrarea lui, în rugăciune, deci în apropierea cât mai mult de morti, de sfinti, de Mântuitorul Iisus Hristos, de Dumnezeu.

Chemati mortii să se roage totdeauna alături de voi. Chematu-l pe Mota.

F. Nu se fac discutii contradictorii, care să ne facă să uităm că suntem în rugăciune.

G. Tinuta, pretutindeni : acasă, în tren, ca în Biserică.

Legionarii si legionarele trebuie să stie că nu este vrășmas care să lupte si să biruiască în contra postului si a rugăciunii.

Cei ce vă rugati, fiti siguri că în calea voastră totul se va lumina . . .

ss. Corneliu Z. Codreanu

18 februarie 1938

Pr.VICTOR MOISE

OMUL NOU

Pe linia stabilirii relatiilor dintre Miscarea Legionară si Biserică, vom constata că nu numai principiile de bază sunt sinonime, dar, ceea ce este si mai surprinzător, este faptul că Miscarea Legionară se foloseste si de metodele crestine pentru realizarea idealului propus, pentru care s-a si angajat în lupta sa dramatică si vom constata că idealul ei, desi organizatie politico-socială, este acela al Bisericii ca si mijloacele folosite.

Problema centrală si a Bisericii si a Miscării Legionare este restaurarea omului (1). Dacă Biserica constată existenta păcatului original care a stâlcit chipul omului si si-a propus refacerea acestui chip prin întruchiparea Fiului lui Dumnezeu, prin jertfa Sa si prin ajutorul Sfântului Duh, CORNELIU ZELEA CODREANU a constatat că *“cea mai mare primejdie natională stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-română, dând nastere acestui tip de om, creând această căzătură, această stârpitură morală”* (2).

Sf. Ap. Pavel mărturiseste că Domnul nostru Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătosi (Tim.1.15) care singuri, fără ajutor de sus nu se mai puteau însănătosi, nu mai găseau drumul întoarcerii si nu mai aveau forte pentru parcurgerea acestui urcus. Căpitanul constată că si în neamul românesc, datorită păcatului strămosesc si a păcatelor personale, românul ajunsese o căzătură, o stârpitură morală, își desfigurase chipul. În acest climat spiritual, nu va fi nimeni surprins de afirmatia făcută de unul dintre comandantii legionari care a declarat că scopul Miscării Legionare este *“împăcarea României cu Dumnezeu”* (3). Această împăcare a României cu Dumnezeu este exprimată si de Petre Tutea prin chiar titlul cărții sale *“Între Dumnezeu si neamul meu”* (4).

O *“împăcare a României cu Dumnezeu”* înseamnă, în primul rând, *“o răsturnare de valori, un primat al sufletului, o invitatie la creatie si la viață spirituală”*, după părerea lui Mircea Eliade (5). Împăcarea României cu Dumnezeu nu se poate face cu oamenii corupti, cu politicienii care se folosesc de puterea politică pentru interesele lor si nu pentru mântuirea Tării si a Neamului. Pentru *“împăcarea României cu Dumnezeu”* este nevoie de un om nou.

Necesitatea creării omului nou este prezentată în paginile Noului Testament, care dă si primele îndrumări pentru restructurarea lui. Deosebirea dintre omul vechi si cel nou este atât de mare, încât Mântuitorul cere o nouă nastere. *“De nu se va naste cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu”* (În.3.3).

“Fiti dar voi desăvârșiti, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este” (Mt.5.48). Sf. Ap. Pavel cere cu multă insistență crearea omului nou : *“Curătați aluatul cel vechi, ca să fiti frământătură nouă”* (1 Cor.5.7), *“dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă”* (2 Cor.5.17), *“căci în Hristos Iisus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur (este ceva) ci făptura cea nouă”* (Gal.6.15 ; Ef.2.15). *“Să vă dezbrăcați, față de vietuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poște amăgitoare si să vă înnoiti în duhul cugetului vostru, îmbrăcându-vă în omul cel nou, care este făcut după chipul lui Dumnezeu, în dreptate si în sfîntenia adevărului”* (Ef.4.22-24). *“Să umblăm si noi întru înnoirea vietii”* (Rom.6.4), *“omul vechi a fost răstignit împreună cu El (cu Hristos)”*, *“socotiti-vă că sunteți morti păcatului, dar vii pentru Dumnezeu”* (Rom.6.11).

Profund cunoscător al legii lui Hristos si deprins din pruncie cu trăirea acestei legi, fondatorul Miscării Legionare întemeiază o școală în care, printr-un sustinut proces educational realizează omul cel nou. Codreanu nu îmbracă omul în alte straie, nu se preocupă de formele exterioare care nu modifică cu nimic fondul interior, ci se ocupă de schimbarea intimă a omului pentru că numai asa se va schimba în

bine și societatea românească : *“Noi plecăm de la ideea de om ca valoare morală”* (6). În această idee se află noutatea mentalității legionare, această idee conține elementul revoluționar al Mișcării Legionare care devine o școală a caracterelor. În școala legionară, în Cuib sau în Frăția de Cruce se face educație serioasă, susținută, pentru a-l ridica pe om din stadiul de căzătură, de stărpitură morală, la nivelul eroului. Și să realizeze acest om nou, acest erou legat de Neam și de Credință, spiritualizat.

Din 1927, anul înființării Mișcării Legionare și până în prezent numărul eroilor pe care l-a dat această mișcare se numără cu miile. Desigur că nu toți legionarii au devenit eroi de legendă sau mucenici, dar spiritul lor de jertfă este evident.

“Neamul nostru n-a trăit prin milioanele de robi care și-au pus gâtul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toți haiducii” (7). Tot așa și Biserica a trăit și trăiește prin sfinții săi apostoli, prin sângele martirilor săi, prin celebrele școli catehetice din Alexandria, Antiohia, Ierusalim sau Cezareea, prin spiritualitatea realizată în viața monahală, prin vârfurile sale și nu prin cei păcătoși.

Hristos a făcut din pescari apostoli și din păgâni mucenici care au schimbat fața lumii pentru că au lucrat ca oameni noi cu putere de sus. Chemarea pe care a făcut-o Căpitanul, la înființarea LEGIUNII ARHANGHELUL MIHAIL *“să vină în aceste rânduri cine crede nelimitat”* (8), a rodit eroi de epopee, a creat niște *“soldați ai unor alte orizonturi românești”* (9).

Iubirea lui Dumnezeu și iubirea Neamului, atât în Biserica lui Hristos, cât și în Mișcarea Legionară este ridicată până la sublimarea ei în jertfă. Martirii creștinismului se întâlnesc cu cei ai Mișcării Legionare pentru că tinerii care au intrat în școala legionară au ascultat de poruncile Sfintei Scripturi, au ascultat de sfinții apostoli : *“Cugetați cele de sus, nu cele de pe pământ, căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu”* (Col.2.2-3). *“Drept aceea omorâți mădularele voastre -ale omului pământesc- desfrânarea, necurățenia, patima, pofta rea, lăcomia”* (Col.3.5-6). Scopul imediat era : educarea românului ca premisă indispensabilă pentru victoria mișcării de renaștere națională. (10).

În școala legionară au fost mai întâi omorâte deprinderile rele și apoi sădite și dezvoltate virtuțile strămoșești până la măsura de om deplin, până la incandescența eroului.

Și astăzi, după jumătate de secol de furtună antihriștică și antiromânească, speranța noastră se îndreaptă tot la Dumnezeu, tot la învățăturile Sfintei Scripturi. Seva aceasta viu făcătoare a determinat pe Virgil Mateias, care a îmbătrânit în temnițele comuniste, să scrie la 27 septembrie 1993 : *“Este necesară o altă și mai mare revoluție spirituală, fără arme și fără sânge, . . . în locul omului decăzut din binecuvântarea divină vrem să aducem neamului nostru un alt om”* (11). Acest om nou a fost realizat de Biserica primară. Sfântul Pavel le scrie Colosenilor în această privință : *“V-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu poftele lui și v-ați îmbrăcat cu cel nou, care se înnoiește spre deplina cunoștință, după chipul Celui care l-a zidit* (Col.3.10).

Realizarea omului nou este telul măret pe care l-a propus Mișcarea Legionară. Dacă glasurile dusmanilor Neamului s-au complăcut în calomniile mincinoase, au fost totuși oameni care au recunoscut adevărul. Astfel, Paul Giraud, personalitate străină de neamul și de credința noastră, a scris o carte intitulată *Codreanu et la Garde de Fer*, care a fost tipărită la Paris în anul 1940, în care consemnează : *“Garda de Fier este o mișcare absolut originală ; telul ei primordial și ratiunea de a exista fiind înălțarea spirituală și morală, crearea unui om nou”* (12).

Horia Sima, comandantul Mișcării Legionare, care a fost obligat să mediteze asupra fenomenului legionar o jumătate de secol, surghiunit peste hotarele țării, constată că întocmai ca în creștinism, ideea fundamentală a Mișcării Legionare este crearea unui om nou în mijlocul colectivității românești, care să constituie punctul de plecare al unei mari transformări spirituale în viața neamului nostru.(13).

În școala omului nou legionarii s-au format mai întâi pe ei însșiși. *“Noi am adus duhul marilor rupturi cu lumea veche. Noi am adus pornirea eroică, în spirit de totală jertfă personală”* glăsuiește marele mucenic al lui Hristos Ion I. Mota (14).

Miscarea Legionară luptă mai ales prin exemplul dat pentru a crea în popor acest duh nou, de a degaja izvoarele vii ale acestei înnoiri spirituale, de a ridica masele la vibrarea unică a unei noi credințe, a unei pulsării unanime de generozitate, de virtute și de solidaritate națională (15). Acest om nou se prezintă nu cu *“drepturi cetățenesti”*, ci cu sacre datorii (16) ; el se întreabă : *“Ce pot da, ce jertfă pot face eu pentru țara mea”* (17). Prin *“a da”*, prin *“a fi”* se definește omul nou, și nu prin *“a lua”* și *“a avea”*. Omul nou presupune o mare înnoire sufletească, și ca ferment social, o mare revoluție sufletească a poporului întreg (18).

Omul nou privește spre soare, urcă muntii, soarbe seninul cerului.

În programul trasat școlii legionare pentru formarea omului nou Căpitanul precizează : *“În acest om nou va trebui să învieze toate virtutile sufletului omenesc”*. În acest om nou vor trebui ucise toate pornirile spre rău (19). Dascălul legionarismului revarsă lumină din lumina lui Hristos care a spus în Predica de pe Munte : *“Fiti deci voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este”*(Mt.5.48). La cuvintele Mântuitorului : *“Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu”* (Mt.6.33), împotriva egoismului se adaugă : *“Împăcați-vă cu gândul că viața voastră personală cade cu totul pe al doilea plan, și trece dincoace, pe marele drum, dureros al jertfei pentru binele altora, pentru binele Neamului, pentru slujirea lui Dumnezeu”* (20).

Sufletul omului este darul cel mai de pret pentru care omul nu are ce da, fiind mai scump decât lumea toată. Tocmai sufletul, sentimentele, interiorul nostru spiritual vrea să-l reformeze lupta legionară (21). Omul nou trăiește prin credința creștină.

Pentru Ion I. Mota omul nou este *“măsura învierii noastre interioare, măsura creștinătății noastre vii”*, și *“eu o văd mai ales în măsura jertfei pentru binele altora”*(21). Omul nou este un erou *“în care trebuie să fie concentrat tot ce a putut strânge mai bun, în timpul miilor de ani, poporul român”*(22).

Din iubirea de țară și de neam izvorăște toată truda pe care o depun legionarii ca să realizeze omul nou, eroul național purtător al virtuților străbune : *“Pentru Patrie vom face din fiecare român un erou gata de luptă, gata de jertfă, gata de moarte”* (23).

Acest erou este chemat să clădească noul Stat românesc. *“Statul nou presupune în primul rând, și ca un lucru indispensabil, un tip nou de om. Un Stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe”* (24).

Crearea omului nou se face din interior, de la sufletul individului și al Neamului. Și tocmai din această pricină omul nou este un om spiritualizat.

Sufletul este socotit de Mântuitorul mai de pret decât lumea toată (Mt.16.26), iar Corneliu Zelea Codreanu îl socotește ca obiectivul cel mai important în procesul de educație inițiat. *“Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului și sufletul națiunii”* (26), și apoi le poruncește legionarilor : *“chemați sufletul neamului la o viață nouă”* (27). *“Legionarii sunt chemați de Dumnezeu, ca după veacuri de întuneric și asuprire, să sune trâmbița învierii neamului românesc”* (28).

Legionariiucid în ei o lume coruptă, pentru a înălța o altă până la cer, ei răstoarnă domnia absolută a materiei pentru a o înlocui cu domnia spiritului, a valorilor morale” (29), deci ei aplică porunca lui Iisus : *“Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”* (Mt.6.33).

Omul călăuzit numai de interese personale, deprins să și le asigure prin orice fel de mijloace, este diametral opus omului nou și el nu poate suporta modul de viață al legionarilor. Pe el legionarii îl incomodează, îl păgubesc și din astfel de motive el devine un dușman al legionarilor. Pentru un *“om de afaceri”* sunt dezolante cuvintele Căpitanului : *“La noi nu se putea câștiga nimic. Aici tot nu avem decât de dat : suflet, avere, viață, capacitate de dragoste și încredere”* (30). Dar și aceste cuvinte își trag seva tot de la Iisus, care a zis : *“mai fericit este a da decât a lua”* (Fapt.20.35).

Urmând exemplul Domnului nostru Iisus Hristos care S-a jertfit pentru neamul omenesc, legionarii s-au jertfit iubindu-si Neamul românesc. Jertfa lor a fost constientă si de mai înainte prevăzută. Ei s-au pregătit pentru această jertfă, la care au fost părtași cei mai buni dintre ei. Jertfa lor n-a fost decât sublimarea iubirii de Neam si de Dumnezeu. Prin trăirea lor în incandescentă, prin jertfelnicia lor, cei mai buni dintre legionari au constituit elita legionară.

Pentru legionari ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră si severă a vietii : *“unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară”* (31).

Faptul este sesizat de istoricul italian Michele Rallo care remarcă la Miscarea Legionară o particulară si constantă vocatie de sacrificiu (32).

Preocupările omului nou realizat de Miscarea Legionară au fost punctate de Ion Mota încă din anul 1936 : *“o țară frumoasă, puternică si ascultătoare de Dumnezeu ; să nu rămână țara fără biserici, fără icoane, să nu lăsăm copiilor nostri o viață fără Hristos”*. Din nefericire, țara a fost urâtită si prin sfârtecarea frontierelor, si prin alungarea lui Hristos, si prin dărâmarea bisericilor, si prin cresterea copiilor Neamului ca niste animale fără Dumnezeu.

Filozafia creștină ortodoxă cere lepădarea de sine pentru a se contopi cu Absolutul (33).

Cel mai elocvent act de jertfelnicie pentru Hristos si Neam este participarea celor opt legionari la războiul civil din Spania, culminând cu jertfa lui Ion Mota si a lui Vasile Marin.

Cărticica intitulată : *Testamentul lui Ion Mota* contine cele mai tulburătoare fapte de credință si de eroism produse de Miscarea Legionară. Ei au fost *“considerati drept cruciati moderni ai creștinătății orientale căzuți pentru apărarea credinței în occident si ca osteni latini care s-au jertfit în Spania pentru a apăra Europa de primejdia comunismului”* (34). *“Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se clătina asezarea creștină a lumii”* (35). Ce fel de creștin poate să fie fiul lui Valter Roman, fiul celui care a tras cu mitraliera în obrazul lui Hristos ? Ce fel de român a fost Nicolae Titulescu care a înzestrat armatele comuniste din Spania cu tunuri si cu tancuri, plătite cu sudoarea creștinilor din România ? Mota se întreba : *“Putem noi să stăm nepăsători ?”*, iar *“patrioții”* de sub comanda lui Ana Pauker luptau ca să clatine *“asezarea creștină a lumii”*.

Ce distanță între cei care si-au vândut sufletul pentru un blid de linte si cei opt legionari de pe frontul Spaniei, în numele cărora vorbește Ion Mota : *“Nu poate fi pentru om o cinste mai mare, o chemare mai plină de rost sufletesc decât aceea de a fi apărător al lui Hristos, al neamului său creștin”* (36).

Si dacă răsturnăm afirmatia lui Mota vom găsi că nu poate fi o rusine mai mare, o actiune mai distrugătoare de suflet decât aceea de a fi vrăjmas al lui Hristos si al neamului său creștin.

Pe frontul din Spania au luptat unii împotriva altora : creștinii din România si antihristii din România.

Omul nou, spiritualizat, neînfricat, mărturisese, oferindu-ne exemplul său : *“Eu așa am înțeles datorita vietii mele. Am iubit pe Hristos si am mers fericit la moarte pentru El”* (37).

Albul si rosul mărtisorului se împletesc si în dorinta pe care Mota si-a exprimat-o de dincolo de moarte (iubirea lui Hristos si a Neamului). Cel ce si-a înfrățit în cruntă îmbrățisare sângele cu pământul Spaniei creștine, se gândeste la țara sa : *“să faci din țara noastră o țară frumoasă”* (38).

Sirul martirilor legionari n-a început cu Mota si Marin si nici nu s-a încheiat cu ei. Numărul lor cine-l mai stie ?

Din sirul martirilor Bisericii, inaugurat de Sfântul Stefan, ne vom opri la Sfântul Ignatie al Antiohiei, care în drum spre Roma, unde urma să fie martirizat, le scria creștinilor care încercau să-i salveze viata : *“Lăsați-mă să fiu hrană fiarelor, prin care se poate dobândi Dumnezeu. Lăsați-mă să imit patima Domnului meu”* (39). Cu usurință ni se impune asemănare dintre Sfântul Ignatie si Ion Mota, desi distanța între ei, este de nouăsprezece veacuri. Sfântul Ignatie este omul cel nou realizat de creștinism, Ion Mota este omul cel nou realizat de școala legionară.

Dintii fiarelor din cercul roman au făcut cu creștinii ce au făcut gloantele dușmane cu legionarii. A scris unul dintre cunosători că *“Pentru cei căzuți gloantele nu însemnau o pedeapsă, ci o binecuvântare dorită. Ele săvârșeau cununia lor cu moartea legionară (40).*

Puterea mai presus de fire a jertfei, desăvârșirea iubirii de Neam și Tară, fortificarea omului nou, au făcut ca moartea pentru Neam și Tară să fie socotită o nuntă, un izvor de viață. *“Nu-i temnită să ne nspăimânte, nici chin, nici vijorul dușman, de cădem cu toți izbiti în frunte ni-i dragă moartea pentru Căpitan”*. *“Moartea legionară ne este cea mai sfântă nuntă dintre nunți”*.

Ca jertfă pentru Hristos și Neam este apreciată și uciderea inginerului Clime și a doctorului Banea în închisoarea de la Râmnicu-Sărat (41) și a altor mii de legionari care au înecat cu sângele lor un destin tragic dar măret, uluitor de măret.

“Revoluția legionară și școala omului nou român trebuie ancorate în oceanul adânc al destinului românesc”. *“Lacrimile și sângele vărsat devin nestemate pe cununa cea nepieritoare a Neamului”*. *“Jertfele, în decursul veacurilor, se convertesc în lumină” (41).*

Și martirii creștinismului și eroii neamului ne sunt exemple de convertire în lumină. Iubirea jertfelnică și ierarhizarea valorilor sunt cerute de Mântuitorul Hristos și reactualizate de Mișcarea legionară.

Mântuitorul ne avertizează că *“cel ce iubeste pe tată și pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine ; cel ce iubeste pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine” (Mt.10.37-38).*

Mistuit de vălvătaia iubirii jrtfelnice, marele predicator al neamurilor se întreabă : *“Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos ? Necazul sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia ?” (Rom.8.35).* *“Pentru tine suntem omorâți toată ziua, socotiți am fost ca niște oi de junghere” (Rom.8.36).* *“Oi de junghere”,* să ne amintim de cei 252 de legionari uciși în noaptea de 22 / 23 septembrie 1939. Cum au fost lăsați pe drumuri, prin pietre, pe gunoaie. Printre trupurile lor profanate să vedem și pe cei șapte preoți uciși ca niște oi de junghiere și făcuți priveliste oamenilor și îngerilor. N-a fost un gest de dementă ? N-a fost o lucrare satanică ?

Sfântul Pavel le mărturiseste corintenilor câteva din suferințele sale : *“În osteneli, în închisori, în bătăi peste măsură, la moarte adeseori” (2.Cor.11.23).* *“În primejdii de răuri, de tâlhari, de neamul meu, de la păgâni, în cetăți, în pustie, pe mare, între frații cei mincinosi . . . în frig și în lipsă de haine” (2 Cor.11.26-27).*

Jilava, Văcărești, Râmnicul-Sărat, Aiud, Gherla, Suceava, Delta, Canalul Mortii, reeducarea de la Pitesti, . . . Câte bătăi, cât frig, cât foame, câte boli, cât întuneric . . . *“Până în ceasul de acum suntem goi și suntem bătuti, suntem pribegi” (1.Cor.4.11),* *“căci ni se pare că Dumnezeu ne-a arătat pe noi apostolii ca pe cei din urmă oameni, ca pe niște osândiți la moarte, fiindcă ne-a făcut priveliste și îngerilor și oamenilor” (1 Cor.4.9).*

Ce priveliste s-a arătat îngerilor când au fost strangulați cei paisprezece, în frunte cu Căpitanul ! Ce priveliste s-a arătat oamenilor când au fost numărate 252 de cadavre în aceeași zi pe tot cuprinsul României Mari !

Legionarii care supraviețuiesc închisorilor comuniste vor înțelege că suferințele lor au fost trăite și de sfinții apostoli și de primii creștini, și va încolți în sufletul lor nădejdea că așa cum a biruit creștinismul după trei secole de martiraj așa va birui și legionarul, omul cel nou.

Din adâncuri se înalță legionarul . . . *”la glasul Arhanghelului și întru trâmbița lui Dumnezeu” (1 Tes.4.16)* Omul cel nou și în viziunea Bisericii și în viziunea Mișcării Legionare este un biruitor al păcatului și al morții, un înaripat purtător al virtuților.

Într-un glas cu Sfântul Pavel, legionarii se îmbărbătează unii pe alții : *“Drept aceea fratilor, având întru sângele lui Iisus îndrăzneală, să intrăm în Sfânta Sfințelor, pe calea cea nouă și vie pe care noi am înnoit-o, să ne apropiem cu inima curată”*(Evr.10,19-22)

Învierea lui Hristos este chezașia învierii tuturor oamenilor (1 Cor.15,20), după care urmează judecata de la sfârșitul veacurilor în urma căreia neamurile vor fi răsplătite împreună cu regii și împărații lor. Cu această credință, socoteste un vrednic legionar că *“nu trebuie să ne fie teamă decât de păcatul și de lasitatea din noi”*(42).

Omul nou nu știe ce-i frica, el este un viteaz care nu se teme de moarte. În fața tuturor amenințărilor, a tuturor pericolelor, el îl aude pe Hristos strigându-i : *“În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea”* (În.16.33). Omul nou, legionarul, știe că Hristos a biruit lumea după ce a fost batjocorit, învinuit pe nedrept, chinuit, bătut, răstignit, omorât. Din soarta pe care a avut-o Hristos, legionarul a învățat că cine refuză chinurile de pe Golgota, nu poate avea parte de înviere împreună cu Hristos.

Omul nou luptă cu păcatul, cu nedreptățile până la sânge. Lui i-a spus Hristos : *“Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ ; n-am venit să aduc pace, ci sabie”*(Mt.10.34). *“Foc am venit să arunc pe pământ și cât as vrea să fie acum aprins”*(Lc.12.49); *“Vi se pare că am venit să dau pace pe pământ ? Vă spun că nu, ci sabie”*.(Lc.12.51).

O altă asemănare între Biserică și Mișcarea Legionară o constituie folosirea rugăciunii și a postului. Legionarii postesc potrivit rânduielilor creștine miercuria și vinerea. De obicei vinerea fac post negru, adică nu mănâncă nimic până la ora 18 seara. De asemenea ei respectă cele patru posturi mari din timpul anului.

Postul legionarilor are o notă socială așa cum apare el la prorocul Isaia : *“Voi postiti ca să vă certati și să vă sfâditi și să bateti furiosi cu pumnul în masă ; nu postiti cum se cuvine zilei aceleia, ca glasul vostru să se audă sus. Este oare acesta un post care-mi place, o zi în care omul își smereste sufletul său ?”*(Is.58,4-5). Rezultă că prin post glasul omului se aude sus și că prin post omul își smereste sufletul său.

Să alăturăm celor spuse de Isaia, cu câteva sute de ani înainte de întruparea Mântuitorului, îndrumările pe care le dă Corneliu Zelea Codreanu legionarilor săi, la 18 februarie 1938 : *“În timpul postului nu se citesc ziare, nu se mai admite nici un fel de distractii sau măcar ceva care ar putea distra sufletul legionarului de la rugăciune, nu se fumează. Nu se joacă cărți, table, nu se merge la spectacole. Nu se fac discuții contradictorii”*(44).

Potrivit prorocului Isaia postul înseamnă : *“Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți și sfărâmați jugul lor”*(Is.58,6-7). Acest post recomandat de Isaia este tocmai ceea ce au pornit să înfăptuiască legionarii în România. Acest post include în sine revoluția pentru realizarea căreia a pornit lupta sa Mișcarea Legionară.

În circulara sa, din care am citat mai sus, Căpitanul, ca un profet al zilelor noastre, atacă miezul problemei, rostul spiritual al postului, caracterul său de exercițiu duhovnicesc prin care *“glasul”* omului să se audă sus, și prin care omul să-și smerească sufletul său : *“toată problema se pune în înfrângerea oricărei poftă, în biruirea trupului și a materiei, în eliberarea sufletului de sub jugul materiei”*(45).

În continuare, prorocul Isaia prezintă caracterul umanitar al postului : *“Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăposteste în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l și nu te ascunde de cel de un neam cu tine”*(Is.58.7). În ceea ce urmează, legionarii găsesc la proroc o mare încurajare : *“Dacă tu îndepărtezi din mijlocul tău asuprirea, amenințarea cu mâna și cuvântul de cârtire, dacă dai pâinea ta celui flămând și tu saturezi sufletul amărât, lumina ta va răsări în întuneric și bezna ta fi-va ca miezul zilei”*(Is.58,9-10). Isaia ne aduce aminte de legea ajutorului legionar, de jertfelnicia celor mai chinuți oameni, legionarii din închisori, care și-au dat îmbrăcămintea celor mai goi decât ei, și-au dat puțină mâncare pe care o primeau celor bolnavi (vezi cazul prezentat de N. Steinhardt în *Jurnalul fericirii*), și-

au dat medicamentele lor ca să salveze viața altora, constienți că ei, fără medicamentele oferite altor bolnavi, vor muri. Este ceea ce a făcut în închisoare Valeriu Gafencu cu Eduard Wurmbrandt.

Aceste umbre abia vii, care abia mai răsuflau lângă mușgaiul celulelor, acești 4000 de legionari de care se *“temea”* și colonelul Crăciun, directorul penitenciarului Aiud, găseau în spusele lui Isaia mângâiere : *“Dacă dai pâinea ta celui flămând și tu saturi sufletul amărât, lumina ta va răsări în întuneric și bezna ta fi-va ca miezul zilei”*(Is.58.10)

Ca urmare a acestui post-jertfă, după evenimentele din decembrie 1989, răsare o fâșie de lumină care alungă întunericul minciunii. *“Dolofanii”* de sub comanda colonelului Crăciun încep să spună adevărul. Bezna închisorilor se sparge. Suferințele îndurate pentru vina de a-si fi iubit Tara și Neamul se transformă în lumină. Postul, rugăciunea, suferințele crunte la care au fost obligați legionarii îi îndreaptă către Dumnezeu și ei supraviețuiesc : *“El va da tărie oaselor tale și vei fi ca o grădină adăpată, ca un izvor de apă vie, care nu mai seacă niciodată”*(Is.58.11).

Prin post și rugăciune, prin credință nelimitată, Domnul a dat tărie oaselor celor ce supraviețuiesc temnelor. Cei care scriu la *“Gazeta de Vest”* și la *“Puncte Cardinale”* sunt acum ca un izvor de apă vie și izvorul *“nu va seca niciodată”*.

Voi care ați postit și v-ați rugat în temnite zeci de ani, voi, pe care lumea nu știe să vă pretuiască, mângâiați-vă cu cele scrise de Isaia : *“Pe vechile tale ruine vor fi ziduri noi, vei ridica din nou temeliiile străbune și vei fi numit reparator de spărături și înnoitor de drumuri, ca țara să poată fi locuită”*(Is.58.12). În consens cu Isaia, Căpitanul zice : *“Chemarea istorică a generației noastre : pe ruinele de astăzi să clădim o țară nouă, o țară mândră”*(46).

Cât de mult tin legionarii la temeliiile străbune !

Urmând cele scrise de Sf. Ap. Pavel (Ef.6.18) el îi îndeamnă pe legionari : *“Rugati-vă necontenit, pentru că în momentul în care mânăstirile și bisericile nu se vor mai ruga, țara aceasta se va prăbûsi”*. Și urmând pe Sfântul Pavel (Ef.6.19), el cere : *“Rugati-vă și pentru noi care suntem plini de păcate și pentru biruinta armatei noastre legionare-crestine”*(52).

Despre răbdarea creștină și cea legionară ar fi necesar un alt studiu, o altă documentare, datorită vastității problemei și datorită fantasticilor situații în care legionarii au răbdat până peste limitele omenescului ca și pentru faptul că inamicii Măscării Legionare s-au coalizat în a ascunde de lume faptele de răbdare ale legionarilor.

Ca și în problema virtuților teologice, ca și în problema rugăciunii și a postului, Măscarea Legionară a urmat învățătura Bisericii despre răbdare.

În calitatea lor de creștini, legionarii sunt cuprinși în textele Sfintei Scripturi în care este recomandată răbdarea : *“Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mintind, pentru Mine”*(Mt.5.11). *“Dintre voi vor ucide și vor prigoni”*(Lc.11.49). *“Vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinarea lui Dumnezeu”*(În.16.1). *“Prigoniti fiind, răbdăm”*(1 Cor.4.12). *“În bătăi, în temnite, în tulburări”*(2 Cor.6.5). *“Câte prigoni am răbdat”*(2 Tim.3.11).

În toate aceste texte, ca și în cele care vor urma se vor regăsi bătrânii legionari care mai sunt în viață. Ei au biruit prin răbdare. Răbdarea lor a fost eroică, mucenicească. Răbdarea lor s-a caracterizat prin bărbăție, nu prin frică sau lasitate.

În Evanghelia Sa, Mântuitorul Hristos are cuvinte care sunt adresate direct legionarilor : *“Își vor pune mâinile peste voi și vă vor prigoni, ducându-vă în sinagogi și în temnite, ducându-vă la împărați și la dregători pentru numele Meu, și va fi vouă spre mărturie”*(Lc.21,12-13) ; *“Si veți fi dați și de părinți și de frați și de neamuri, și de prieteni, și vor ucide dintre voi, și veți fi ucisi de toți pentru numele Meu”*(Lc.21,16-17). Profetiile făcute de Mântuitorul s-au adevărat curând după întemeierea Bisericii, ca și în veacul nostru cu soarta legionarilor.

Atunci, relatează Sfântul Luca, *“chemând pe apostoli si bătându-i le-a poruncit să nu mai vorbească în numele lui Iisus. Iar ei au plecat din fata sinedriului bucurându-se că s-au învrednicit, pentru numele lui Iisus să sufere ocară”*(F.5,40-41). Câte amenințări au suportat. De câte ori li s-a interzis organizatia. Câte”sinedrii” românești i-au amenințat. Si dacă legionarii au transformat închisorile în scoli ale spiritualizării, ei s-au bucurat că au suferit pentru Neamul si Tara lor, căci mântuirea a fost condiționată de răbdare (Mt.10.22), dându-li-se asigurări ucenicilor că *“prin răbdarea voastră veti dobândi sufletele voastre”*(Lc.21.19). Sfântul Apostol Iacov ne dă ca pildă de îndelungă răbdare pe prooroci si pe Iov (Iac.5.10-11).

Există un eroism al răbdării pe care legionarii l-au practicat. Si în răbdare s-a manifestat spiritul de jertfă, legionarii făcând din propria lor cenusă cea mai formidabilă dinamită (53).

S-a făcut caz de *“fanatismul legionar”* care a fost folosit ca o dovadă că ei nu sunt creștini. Fanatismul a fost înjugat cu *“extremismul”* si cu violența care nu pot fi socotite creștine. Revista *“Puncte Cardinale”* a tratat această problemă (an III, nr.8-9, aug-sept 1993, p.7)

Putem învinui de fanatism si pe Domnul nostru Iisus Hristos si pe sfinții Săi apostoli si pe toți martirii creștini.

Dacă voievodul Constantin Brâncoveanu n-ar fi fost fanatic, ar fi cedat în fata călăului care-i ucidea copiii. A avea curajul să afirme adevărul si să lupte pentru el cu orice risc poate fi socotit fanatism, dar nu cu conotație negativă ! Fanatismul implică iubire jertfelnică nu ură nimicitoare, așa cum susțin dușmanii Mișcării Legionare. Orice mare savant este extremist ; orice mare artist este un extremist ; orice mare postitor si cel mai smerit călugăr pot fi socotiți extremiști. A lupta până la ultima picătură de putere, a munci si ziua si noaptea este tot o atitudine extremistă. Se discută despre violența legionarilor ca oponent al toleranței creștine. Cu motivație necinstită, nu se face demarcarea între violența agresivă si violența prin care se răspunde agresivității. **Nu este observat cel ce atacă pentru a ucide, dar se socoteste agresivitate lupta de apărare a celui atacat. Cel ce trage cu tunul si striveste sub senilele tancului mii de vietii nevinovate nu este socotit violent, dar cel care apărându-se aruncă cu pietre în tanc este învinuit de violentă.**

Si Mântuitorul, *“blândul Păstor”*, a fost obligat să folosească violența si Însusi își zice : *“râvna casei tale M-a mâncat”*. Pe farisei îi numeste fătarnici (Mt.23,13.14.15), *“călăuze oarbe”* (Mt.23,16.17.19.24), îi face nebuni (Mt.23,17.19). Pentru restabilirea ordinii, a demnității templului *“făcându-si un bici din streanguri, i-a scos pe toți afară din templu, si oile, si boii, si schimbătorilor le-a vărsat banii si le-a răsturnat mesele”*(În.2.15). *“Râvna casei Tale Mă mistuie”* (În.2.17) a devenit motiv de violentă. Si dacă pentru Hristos a fost motiv de violentă, si drama prăbusirii Neamului în prăpastia pierzării a fost motiv de violentă. Să nu se uite că în final această violentă este plătită cu propria viață, cu propria cenusă, cum a zis Ion Mota.

Cel slab, cel neîndreptățit este învinuit de violentă, iar cel puternic, oricât de mult sânge ar vărsa, oricât de multe victime ar face, nu este apreciat ca violent.

Așa cum Hristos a fost învinuit că scoate demonii cu ajutorul demonilor si că strică legea lui Dumnezeu, tot așa si legionarii au fost învinuiți că fac școala crimei, că sunt trădători de țară, că sunt niște nebuni (54).

Ca să nu se vadă creștinismul legionar, ca să nu se audă glasul lor, au fost puse la lucru mașini infernale.

Îngrijorat de asurzitoarea avalansă de calomnii, Căpitanul a socotit că *“lumea nici măcar nu va ști pentru ce ne-au omorât”*(55).

În mijlocul celor pe care voia să-l salveze, cu ochii la suferințele din ce în ce mai dureroase ale legionarilor, Căpitanul se vede izolat si disprețuit. *“Nimeni nu s-a întrebat dacă mai putem suporta nesfârșitele chinuri fizice si morale care de multe ori tindeau să depășească puterile noastre de rezistentă”*(56).

După înmormântarea martirilor din Spania, Căpitanul observă la guvernării din România o tendință fermă de provocare a Mișcării Legionare, pentru ca aceasta să reacționeze si pe baza riposteii să poată lua măsuri împotriva ei !

Supusi la chinuri, nu-i de mirare că ei au ajuns *“la limita de pe urmă a răbdării”*(57). Ce stiau ministrii lui Carol al II-lea despre limita răbdării ? Ca niste răstigniti, legionarii constată : *“Curge asupra noastră ploaie de miselii”*(58).

Limita de pe urmă a răbdării ! După unsprezece ani de chinuri cu multe vieti de tineri pierdute, la 8 februarie 1938, într-o circulară adresată tuturor legionarilor din țară, Corneliu Zelea Codreanu precizează : *“Miscarea Legionară, cu inima însângerată și îndoliată, nu răspunde provocărilor nelegiuite la care a fost supusă. Atacați cum vreți, loviți cât puteți. Noi nu avem nimic de răspuns și nu vă fie teamă de nici o reacțiune”*(59).

A răbda, a nu răspunde la provocări, nu-i totuna cu a fi învins. *“Oricât de groaznice ar fi suferintele îndurate, ele lămuresc fata unui neam, îi miruiesc fruntea cu azurul vesniciei”*(60).

Crestinii au fost omorâți 300 de ani, timp în care sângele martirilor a devenit sământă pentru noi generații de creștini. Credem că Dumnezeu va rândui ca și sângele legionarilor să fie sământă din care să răsără și să crească noi generații de viteji luptători pentru Neam și Credință.

Supportarea nedreptăților, chinul îngropat în fiinta omenească face să crească o presiune interioară care poate să devină mai puternică decât vasul care o tine, și atunci se produce o explozie, vasul se sparge. Prevăzând amenințarea acestei presiuni interioare, scrie Căpitanul : *“tineretul acesta le-a răbdat pe toate, a înăbusit toate în sufletul său. Acum însă, după atâția ani, dacă as dori să dau un sfat lumii, as striga : Feriți-vă de cei ce răbdă !”*(61). Și totuși, contând pe o mare putere de stăpânire de sine, el le cere camarazilor săi : *“ . . . semnalând această nouă provocare îndemn legionarii la liniste”*(62). *“În fata mării dureri, păstrati calm de neînvinși”*(63).

Marsul din Basarabia, planificat pentru data de 20 iulie 1930, a fost interzis de guvern. *“Legionarii s-au stăpânit, iar Codreanu a izbutit oricum să evite reacții violente”*(64). *“Cui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt”* (Mt.5.39). Și totuși, George Cosbuc a scris : *“Când nu vom mai putea răbda, când foamea ne va răscula”*, iar legionarii, ajunși la ultima limită a răbdării, cântat au : *“Un neam întreg însângera. N-am mai putut răbda !”*. *“Cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftetele”*(Gl.5,24).

După ani de crunte chinuri și după punerea în pământ a celor ucisi fără vină, legionarii declară cu simț de răspundere : *“Noi afirmăm în fata lui Dumnezeu și a istoriei că niciodată violentele noastre n-au fost decât legitime apărări”*(65). *“Echipele mortii”* n-au fost organizate de legionari ca să ucidă pe cineva - așa cum se calomniază- ci au fost formate din legionarii cei mai hotărâți, ca să nu dea înapoi din fata primejdiei, chiar dacă ar fi amenințați cu moartea. Nedreptățile îndurate, chinurile suportate, împletite cu hotărârea de a merge înainte, au dus la formarea echipelor mortii, a echipelor în care legionarii erau pregătiți să moară pentru cauza Neamului. Dar, adevărul este dosit, iar minciuna care-l răstălmăcește se răspândește.

Cultul mortilor face parte din învățătura și practica Bisericii, dar nimeni nu l-a practicat cu atâta ardoare și cu atâta credință ca Miscarea Legionară.

La fiecare sedință erau chemați cei căzuți și de dorul lor se cânta *“Plânge printre ramuri luna”*. Prezenta celor căzuți era cântată : *“Cei ce-au căzut ucisi de gloantele dusmane păsesc în rând cu cei ce au rămas”*. Legionarii ucisi fără judecată nu mai încăp pe filele unui calendar. Desi au trecut în Biserica triumfătoare, ei au rămas niste luptători. Prin rugăciune noi îi chemăm să ne ajute, să ne întărească bratul, să ne îmbărbăteze pe noi care am rămas în Biserica luptătoare. Așa cum trece seva din rădăcinile stejarului, din străfundurile pământului, către vârful cele mai înalte ale coroanei sale, așa circulă și seva mortilor noștri în sufletul, în mintea și în bratele noastre.

De acolo de unde sunt, martirii legionari strigă : *“Până când, Stăpâne sfinte și adevătată, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru, fată de cei ce locuiesc pe pământ ?”*(Ap.6,10).

Comunitatea de iubire dintre cei răpuși de gloantele dusmane și cei ce au rămas este caracterizată prin admirația celor căzuți de către cei ce au rămas, dar și de misiunea celor rămași, prin care se vor regăsi în aceeași stare. *“Si fiecărui dintre voi)cei martirizati) i s-a dat câte un vesmânt alb și li s-a spus să*

stzea în tihnă, încă puțină vreme, până când vor împlini numărul și cei împreună slujitori cu ei și frații lor, cei ce aveau să fie omorâți ca și ei”(Ap.6,11). Iată dar elementele crestine pe care le valorifică legionarii în felul în care practică cultul mortilor. Cultul mortilor este o îndatorire crestinească. *“Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu : priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și le urmați credința”(Evr.13,7). Înfrățirea prin moarte jertfelnică este tot o poruncă a Sfintei Scripturi, care-i mângâie pe legionari. “Si am auzit un glas din cer, zicând, scrie :”Fericiți cei morți, cei ce de-acum mor întru Domnul. Da, grăiește Duhul, odihnească-se de toate ostenele lor, căci faptele lor vin cu ei”(Ap.14,13).*

Problema iertării aproapelui este folosită de adversarii Miscării Legionare ca un argument pentru a dovedi înstrăinarea lor de spiritul iertător al creștinismului. Dar lucrurile nu stau așa. Nimeni nu poate să ierte un om care nu recunoaște că a greșit. În rugăciunea de la taina mărturisirii duhovnicul îl avertizează pe cel ce a venit la spovedanie : *“Să nu ascunzi de mine ceva din cele ce ai făcut căci îndoite păcate vei avea ; de vreme ce ai venit la doctor să nu te întorci fără vindecare”*. O condiție a iertării este tocmai faptul de a recunoaște că ai greșit. Toți cei ce au fost pedepsiți de legionari n-au recunoscut că au greșit, ba, din contră au susținut că au lucrat cu dreptate.

Apoi, problema iertării aproapelui este tratată în funcție de ceea ce trebuie iertat. Iertăm celor ce ne-au greșit nouă personal, dar nu pe cei care gresesc față de Dumnezeu, față de Neam și Tară. Mântuitorul însuși a iertat pe cei ce L-au răstignit, dar a fost violent cu cei care au necinstit templul. El a zis :*”Orice păcat și orice hulă se va ierta oamenilor, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta”* (Mt.12,31).

O diferențiere între problema iertării face și Sf. Evanghelist Ioan : *“Dacă vede cineva pe fratele său păcătuiind -păcat nu de moarte- să se roage, și Dumnezeu va da viață aceluia frate, anume celor ce nu păcătuesc de moarte. Este și păcat de moarte : nu zic să se roage pentru așa păcat”* (1 In.5,16).

O diferențiere a păcătoșilor în funcție de gravitatea păcatelor face și Sf. Ap. Iuda în epistola sa : *“Pe unii -sovăitori- muștrăți-i ; pe alții -zmulgându-i din foc- mântuiri-i ; de alții, însă, fie-vă frică, urând și câmasa spurcată de pe trupul lor”* (Iuda, 22-23).

Nu se poate trece peste faptul că oamenii au o libertate care-i face responsabili pentru faptele lor, care-i acuză sau îi fericește. Iar *“plata păcatului este moartea”*, așa cum le scrie Sfântul Pavel romanilor.(Rm.6,23). Problema iertării este tratată tot în sensul diferențierii care există între făptuitor și gravitatea păcatului săvârșit de marele teolog rus Svetlov, în voluminoasa sa lucrare *Învățătura creștină în expunere apologetică* tradusă și tipărită la Chisinau înainte de al doilea război mondial.

În comportamentul legionarilor se găsesc elementele expuse în legătură cu iertarea, dar și neputința omenească de a depăși anumite limite ale răbdării, ale stăpânirii de sine. În anumite momente, prea tensionate, drama Neamului a depășit logica, iar calmul n-a mai putut fi păstrat. Prin această afirmație nu justificăm, ci ne explicăm cum a fost posibil.

Corneliu Zelea Codreanu a dat poruncă legionarilor : *“Să iertati pe cei ce v-au lovit din pricini personale. Pe cei ce v-au chinuit pentru credința voastră în neamul românesc, nu-i veti ierta”* (66).

O altă problemă care trebuie prezentată pentru a contura și mai clar legăturile dintre Miscarea Legionară și Biserică, este atitudinea în fața morții, foarte puternică în rândul opiniei publice datorită spiritului lor de sacrificiu, sânguintei lor și disciplinei de care dădeau dovadă.

Legionarii nu se tem de moarte, ei o privesc ca pe o trecere în altă lume. Frica de moarte a obligat pe mulți oameni să nu spună adevărul, să se ascundă, să fugă de îndatoririle pe care le aveau. Această constrângere a fost înlăturată de legionari : *“În noi frica morții tace”*. Întruparea și opera mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos îi izbăvește pe oameni de frică. *“El s-a făcut om ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe acel care frica morții îi tine în robie toată viața”* (Evr.2.14-15).

Pentru legionari *“teama de necunoscutul morții se risipește în văpaia dragostei. Dragostea deplină dizolvă aspectul terifiant al morții și înalță sufletul într-o regiune de fermitate, încredere și seninătate”* (67). Această atitudine evidentă *“spiritul total de sacrificiu care se afla la baza Miscării gardiste”* (68),

Despre învierea cea de obște, ce va avea loc la sfârșitul veacurilor, în vederea judecării universale, legionarii învată : *“Eșentialul este să luăm aminte la Învierea lui Hristos ; să nu pierdem legătura cu Dumnezeu, care nu va lăsa fără sprijin pe cei care se jertfesc pentru așezarea dumnezeiestii Sale dreptăți”* (69).

În spiritul preceptelor legionare zice profesorul Nae Ionescu : *“A înviat Dumnezeu-Omul, lăsând să irumpă realitatea de dincolo, dincoace ; a înviat Dumnezeu-Omul deschizând poarta celor de dincoace spre dincolo”* (70).

Cu durerea învesmântată în talent literar scrie Vasile Posteuca : *“Cu ziduri de aramă, ură și hrăpăretie silnică împrejur, n-am avut încotro crește decât spre cer, spre ziua cea mare a neamurilor”* (71).

Nu numai indivizii vor învia la sfârșitul vremii. Vor învia și neamurile care se vor face demne de vesmântul nemuririi, și vor avea de dat socoteală Judecătorului Suprem, pentru a-și justifica viața lor terestră (72).

Împăratul David psalmodiază că *“se vor închina Lui totii împărații pământului, toate neamurile vor sluji Lui”* (Ps.71,11).

Proorocul Isaia vede în viitor că *“vor umbla regi întru lumina ta și neamuri întru strălucirea ta”* (Is.60,3). Sf.Ioan, în *Apocalipsa* sa scrie ; *“Cine nu se va teme de Tine, Doamne, și nu va slăvi numele tău ? Că tu singur resti sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea ta, pentru că judecățile tale s-au făcut cunoscute”* (Ap.15,4). Viziunea judecării neamurilor ne mai este prezentată : *“Si iată multime multă, pe care nimeni nu putea să o numere, din tot neamul și seminciile și popoarele și limbile, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcată în vesminte albe și având în mână ramuri de finic”* (Ap.7,9).

La judecata din urmă sunt prezente totii martirii credinței. *“Acestia care sunt îmbrăcați în vesminte albe, cine sunt și de unde au venit ? . . . Acestia sunt cei ce vin din strămtorarea cea mare și si-au spălat vesmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului”* (Ap.7,13-14). Da, spre mângâierea noastră avem certitudinea că, așa cum ni se spune în *Apocalipsă*, vom vedea pe Căpitan, pe Mota, pe Marin, pe Clime, *“multime multă”* (Ap.7,9) de legionari ucisi fără judecată, ucisi miseleste, că în *“strămtorarea cea mare și si-au spălat vesmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului”* (Ap.7,14). În împărăția lui Dumnezeu martirii legionari *“nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu va mai cădea soarele peste ei și nici o arșită ; căci Mielul, cel ce stă la mijlocul tronului, îl va paste pe el și-l va duce la izvoarele apelor vietii și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”* (Ap.16-17). Din aceste texte, din această credință, a izvorât afirmatia Căpitanului : *“Telul final nu este viata, ci învierea. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia cu totii mortii și cu totii regii și împărații lor, având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, învierea din morti, este telul cel mai înalt și mai sublim, către care se poate înalta un neam”* (73).

Astfel de mărturisiri nu mai pot fi comentate. În fata lor rămâi copleșit de tăria credinței, de curățenia sufletească a celui care le face.

Crestinismul Miscării Legionare este absolut așa cum l-a predicat Domnul nostru Iisus Hristos. Iar învierea mortilor este o realitate, cea mai importantă realitate a vietii. Această realitate le-a dat puteri supraomenesti și ca să rabde în viață dar și ca să înfrunte moartea. La suferințele lor, la sângele lor vărsat pe toate drumurile țării, la sângele lor în temnite a luat seama Sf. Ioan când a scris : *“Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus”* (Ap.14,12).

Legionarii învată că, prin înviere *“neamul este o entitate care își prelungeste viața și dincolo de mormânt. Neamurile sunt realități și în lumea cealaltă, nu numai pe lumea aceasta”* (74) și, pentru ca să-și documenteze credința sa. Corneliu Codreanu citează din *Apocalipsa* cap. 15.4 și 21.23-24. După care trage concluzia : *“Nouă românilor, neamului nostru, ca oricărui neam din lume, Dumnezeu ne-a sădit o misiune, un destin istoric. Cea dintâi lege pe care un neam trebuie s-o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin, împlinindu-și misiunea încredințată”* (75). În fata acestui destin, și pentru

realizarea lui, Miscarea Legionară a înfruntat toate vrăsmăsiile și a luptat cu toată puterea. Din nefericire pentru România și pentru poporul român, ea nu a reușit să ducă țara pe linia destinului său. Dacă legionarii au fost învinuiți că dramatizează, că exagerează pericolele care amenință țara, faptele care au urmat după exterminarea lor, au confirmat că tragismul lor corespundea unei situații dintre cele mai grele pentru Neam și Tară. Țara a fost ciuntită, a fost robită cumplit 50 de ani, a fost umilită și acum este aruncată în mizerie și amenințată cu dispariția dacă nu acceptă voința altor stăpâni din afară, străini și de credința creștinească și de idealurile naționale, și de tradițiile în care am fost crescuți.

Legionarii au fost mistuiți de simțul răspunderii. Pentru realizarea destinului nostru ca Neam, ei și-au jertfit nu numai viața pământească dar chiar și fericirea vesnică. În situații de excepție sunt necesare măsuri excepționale și aplicarea unor astfel de măsuri în situații limită nu înseamnă că suntem extremiști, ci că suntem puși în situații extreme.

Într-o astfel de situație, a rostit Căpitanul fraza : *“Când este vorba să aleg între moartea țării mele și aceea a tâlharului, eu prefer moartea tâlharului. Cred că sunt mai bun creștin dacă nu voi permite tâlharului să-mi aducă țara la pieire”* (76)

În fața dezastrului care amenința Țara, Neamul și Credința. Miscarea Legionară n-a putut să se alieze decât lui Hristos, cu Biserica Sa ; n-a putut să se comporte așa cum cereau interesele Neamului și ale Credinței, cu seriozitate dramatică și cu măsuri dintre cele mai serioase. Tocmai în această seriozitate constă atitudinea religioasă a legionarilor față de politică.

Așa cum observă Petre Tutea, legionarii au scos din vocabularul lor cuvântul glumă. Ei nu se joacă de-a politica, ei nu umblă cu jumătăți de măsură, ei nu scot la licitație interesele Țării și ale Neamului ; ei nu caută nici un profit personal, ei pun umărul acolo unde este mai greu (77).

Și dacă am asemănat relațiile dintre Biserică și Miscarea Legionară cu cele două fire ale mărtisorului, să spunem că împletirea lor nu-i făcută numai pentru frumusețe, împletirea lor nu are numai un caracter decorativ, ci este o necesitate. Biserica își vede principiile aplicate în viața politică, iar Miscarea Legionară își construiește edificiul său politic pe temeliiile credinței creștine.

Căpitanul și Ion Mota consideră politica și religia două activități complementare, două discipline aflate în alianță naturală (78). Comandantul Horia Sima declară deschis că politica are câmpul de acțiune limitat și tocmai pentru extinderea și pentru eficiența măsurilor sale, ea, politica, are nevoie de ajutorul Bisericii : *“Politica, în acceptiunea ei ultimă, niciodată n-ar putea să se dispenseze de ajutorul religios, căci îi lipsesc mijloacele harice”* (79).

Pentru adevărarea celor scrise am folosit un *“aparatură critică”* pe care, dacă tineretul l-ar verifica, și-ar alunga neliniștile și ar scăpa de negura în care îl învăluie dușmanii adevărului, al Neamului și ai lui Hristos.

“Ce zici tu de tine însuși ?” (In.1,22) a fost întrebarea căreia i-am creionat un răspuns.

Sunt conștient că acest răspuns are cel puțin două neajunsuri :

- a) Nu este nici complet și nici suficient de bine sistematizat și
- b) Expunând texte ca dovezi ; prezentarea rămâne rece, argumentările sunt scurte sau chiar lipsesc, rămânând în seama cititorului să reflecteze asupra lor și să tragă concluziile pe care textele prezentate le impun în mod logic.

Acelor cititori care vor fi nesatisfăcuți de această expunere, le propun să caute cărțile citate și să le parcurgă în întregime, să nu se oprească numai la paginile și textele prezentate aici ca dovezi.

Suntem datori să căutăm adevărul. Să-l restabilim acolo unde a fost nimicit sau deformat. Trebuie să cunoaștem adevărul. Dacă adevărul este strivit, trebuie să-l apărăm.

Cu cât este mai puternică minciuna, cu atât trebuie să fie mai jertfelnică lupta pentru restabilirea adevărului.

“La icoană”! “La Hristos”! El ne poruncește : Căutați adevărul căci adevărul vă va face liberi.

“EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL, VIATA”.

Note

1. pr.Dumitru Stăniloae, *IISUS HRISTOS SAU RESTAURAREA OMULUI*, Sibiu. 1943.
2. Corneliu Zelea Codreanu, *PENTRU LEGIONARI*, pag.306.
3. Mircea Eliade, *op.cit.*, pag.136.
4. Petre Tutea, *op.cit.*, pag.93.
5. Mircea Eliade, *op.cit.*, pag.136.
6. Corneliu Zelea Codreanu, *PENTRU LEGIONARI*, pag.256.
7. *Ibidem*, pag.78.
8. *Ibidem*, pag.295.
9. *Ibidem*, pag.5.
10. Michele Ralo, *op.cit.*, pag.23
11. Virgil Mateias, *NE-AM RIDICAT*, apud "Almanah", pag.105.
12. Paul Giraud, *CODREANU SI GARDA DE FIER*, apud *LUPTA TINERETULUI*, pag.266.
13. Faust Brădescu, *op. cit.*, pag.16.
14. Ion I. Mota, *CRANII DE LEMN*, pag.113.
15. *Ibidem*, pag.154.
16. Corneliu Zelea Codreanu, *CÂRTICICA SEFULUI DE CUIB*, pag.62.
17. *Ibidem*.
18. *Ibidem*, pag.64
19. *Ibidem*.
20. Ion I. Mota, *CRANII DE LEMN*, pag.175.
21. *Ibidem*, pag.204.
22. *Ibidem*, pag.206.
23. Corneliu Zelea Codreanu, *CÂRTICICA SEFULUI DE CUIB*, pag.65.
24. *Ibidem*, pag.62
25. *Ibidem*, pag.64.
26. *Ibidem*, pag.111.
27. *Ibidem*.
28. *Ibidem*, pag.15. *Ideea este prezentată cu talent de poetul Radu Gyr în BALADA CLOPOTARULUI DIN STELE, în următoarele versuri :*
"Dacă pentru libertate
nu duc sac cu plumbi în spate,
dacă pentru-un colt de pîită
nu scol coasă ascuțită,
dacă pentru neamul meu
nu ridic toporul greu,
batâr fă-mă ca pe tata
clopotar pe toată gloata ;
batâr dăruie-mi putere
să sun ceas de înviere.
Fă-mă crâșnic plin de vlagă
să bat clopot noaptea-ntreagă
să dea zărilor ocol
Neamul meu din somn să-l scol"
-citat după volumul *SÂNGELE TEMNITEI – BALADE*, editura Marineasa, Timisoara, 1992, pag.198.
29. Corneliu Zelea Codreanu, *PENTRU LEGIONARI*, pag.298.
30. *ibidem*, pag.305.
31. *idem*, în jurământul depus pe trupurile martirilor Ion Mota si Vasile Marin, la 13 februarie 1937, în biserica Sfântul Ilie-Gorgani din Bucuresti, apud "Almanahul" pag.188.
32. Michele Rallo, *op.cit.*, pag.22.
33. George Popescu, *op.cit.*,apud "Almanah", pag.121.
34. Michele Rallo, *op.cit.*, pag.56.
35. Ion I. Mota, *TESTAMENT*, pag. 9.
36. *Ibidem*, pag.27.

37. *Ibidem*, pag.10
38. *Ibidem*, pag.16.
39. Antonie Plămădeală, *TÂLCURI NOI LA TEXTE VECHI*, Sibiu, 1989, pag.48.
40. Grigore Manoilescu, *CU FRUNTEA SUS*, în ziarul "Buna Vestire" din 22 septembrie 1940, apud "Almanah", pag.97.
41. Gheorghe Popa, *JERTFA CELOR UCISI LA RÂMNICU-SĂRAT*, apud "Almanah", pag.102
42. Vasile Posteuca, *DEZGROPAREA CÂPITANULUI*, Madrid, 1977, pag.58.
43. *Ibidem*.
44. Corneliu Zelea Codreanu, *CIRCULARA NR.147*, din 18 februarie 1938, apud "Almanah", pag.197.
45. *Ibidem*.
46. *Idem*, *PENTRU LEGIONARI*, pag.462.
47. Mircea Eliade, *MEMORII*, vol.II, Bucuresti, 1991, pag.30.
48. Corneliu Zelea Codreanu, *CÂRTICICA SEFULUI DE CUIB*, pag.54 si 136.
49. *Idem*, *PENTRU LEGIONARI*, pag. 277, 360-361 si 395.
50. Mircea Eliade, *MEMORII*, vol.II, pag.30.
51. Corneliu Zelea Codreanu, *SCRISOARE ADRESATĂ UNEI MÂNĂȘTIRI*, la 22 oct.1935, din Bucuresti, apud *LUPTELE TINERETULUI*, pag.136.
52. Ion I. Mota, *CRANII DE LEMN*, pag.174.
53. *Ibidem*.
54. Corneliu Zelea Codreanu, *PENTRU LEGIONARI*, pag.209.
55. *Ibidem*.
56. *Ibidem*, pag.471.
57. *Ibidem*, pag.383.
58. *Ibidem*, pag.5.
59. *Idem*, *CIRCULARA NR.143*, din 8 februarie 1938, apud "Almanah", pag.196.
60. Vasile Posteuca, *op. cit.*, pag.71.
63. Corneliu Zelea Codreanu, *CIRCULARA NR.139* din 6 februarie 1938, apud "Almanah", pag.200.
64. Michele Rallo, *op. cit.*, pag.27.
65. A. Vântu, *ION MOTA*, schiță biografică, în *Cranii de lemn*, pag. 337.
66. C. Z. Codreanu, *PENTRU LEGIONARI*, pag.475.
67. Michele Rallo, *op. cit.*, pag.55.
68. Mircea Eliade, *PROFETISM ROMÂNESC*, de unde cităm : "Conceptia mortii în Miorita si Balada Mesterului Manole, acceptarea mortii ca jertfă voluntară de sine – cu sensul unei nunti cosmice – moartea e jertfa supremă – e un mister prin care se desăvârșeste un nou mod de a fi – o nouă existentă, pe un alt nivel, mai aproape de Dumnezeu" (Vol.I, pag.148). "Valorificarea mortii constituie una dintre cele mai fecunde victorii ale creștinismului – moartea e concepută ca un mister sacramental. O spiritualitate profund creștină având în centrul ei misterul Mortii salvatoare si al jertfei de sine" (Vol. I, pag.151). găsim în aceste texte justificarea cântecului legionar : "Moartea, numai moartea legionară, ne este cea mai sfântă nuntă dintre nunti".
69. Horia Sima, *DOCTRINA LEGIONARĂ*, pag.107.
70. Nae Ionescu, *ROZA VÂNTURILOR*, pag. 67.
71. Vasile Posteuca, *op. cit.*, pag.77
72. Horia Sima, *CREȘTINISM, NATIONALISM SI DEMOCRATIE*, apud "Almanah", pag.83.
73. C.Z. Codreanu, *PENTRU LEGIONARI*, pag. 425.
74. *Ibidem*.
75. *Ibidem*, pag.426.
76. *Ibidem*, pag.411.
77. Petre Tutea, *op. cit.*, pag.77 si 83.
78. Ion I. Mota, *CRANII DE LEMN*, pag.19.
79. Horia Sima, *DOCTRINA LEGIONARĂ*, pag. 142.

Pr. VICTOR MOISE

**MISCAREA LEGIONARĂ SI CREDINTA
STRĂMOSEASCĂ**

CRESTINISM SI NATIONALISM

Relatiile dintre Miscarea Legionară si Biserica sunt bine precizate si toată suflarea românească a putut să le cunoască pe viu din scrierile conducătorilor legionari, din viata si activitatea lor timp de mai bine de 12 ani în tară si apoi timp de 50 de ani în toată lumea pe unde au fost fugăriti.

Dar, pentru că Miscării Legionare i s-a pus pumnul în gură, lanturi la mâini si la picioare, pistol în tâmplă si în ceafă si streang la gât, dusmanii ei, ai Neamului si ai Bisericii au debitat minciuni grotesti sub care adevărul a fost asfixiat.

Întru întâmpinarea acestei necesități, editura “Vremea” scrie pe coperta a IV-a a cărții Menirea Nationalismului a comandantului Horia Sima, următoarele : “timp de jumătate de veac poporului român i-a fost refuzat accesul în informatie. Adevărul istoric a fost cenzurat, deformat si transformat într-o unealtă ideologică” (1). Nu este suficient să recunoastem că am fost dezinformati, trebuie să spunem adevărul si să facem ca el să fie cunoscut, în primul rând de generatiile tinere, de intelectuali, ca să-l aibă în vedere în structurarea idealului lor, în formularea crezului generatiei lor (2), si apoi pentru ca acest adevăr să servească la “restructurarea completă a demnității românești” (3), demnitate grav afectată de miseliile în care a fost ascunsă.

Pe minciună nu se poate construi nimic trainic si Neamul nostru are nevoie de constructii trainice. Temeliile viitoarelor constructii românești trebuie asezate pe stâncă adevărului, nu pe nisipul instabil al minciunilor.

Miscarea Legionară lucrează numai cu adevărul, chiar dacă trebuie să plătească acest lux cu pret de sânge. Legionarii stiu de la Domnul Iisus Hristos că adevărul îi va face liberi (In.8.32), si mai stiu de la Sf. Ap. Pavel că cei care stau împotriva adevărului “sunt oameni stricati la minte si netrebnici pentru credință” iar “nebulia lor va fi vădită tuturor” (2 Tim.3.8-9).

Iar subsemnatul, în anul 1994, în România zilelor noastre, împreună cu psalmistul “din neam în neam voi vesti adevărul tău cu gura mea” (si cu scrisul) (Ps.99.2), chiar dacă, la noi, adevărul umbă tot cu capul spart.

Miscarea Legionară este o formatie politico-socială nationalistă si nationalismul său a fost socotit, pe nedrept, ca incompatibil cu credinta creștină. Acesta este aspectul pe care trebuie să-l lămurim pentru o cât mai bună înțelegere a celor ce au fost si a celor care vor urma.

Cuvântul “nationalism” s-a născut si a crescut din cuvintele “natie” si “neam”. Or, prin aceste cuvinte noi exprimăm o realitate si anume “o mare comuniune de dragoste si de destin” (4). Fiind o comunitate de dragoste si de destin, nationalismul nu este ceva artificial, ceva adăugat, ci “o realitate dată, o stare de spirit a unui popor” (5). Neamurile nu sunt o inventie, ceva artificial, ci realități.(6).

Comuniunea de dragoste se exprimă prin limba comună, prin obiceiurile, prin portul, prin cultura specifică, iar destinul comun dă aceeași direcție neamului în funcție de năzuințe, de destinul trasat de Creator.

Pentru ca nationalismul să nu esueze în egoism și în ura față de alte neamuri, ca să nu devină sovini, credința creștină este o necesitate.

Pentru ca nationalismul să poată rezolva problemele cele mai grele, care-i depășesc posibilitățile naturale, el are nevoie de credința creștină care asigură ajutorul divin. Așa se explică afirmația teoreticienilor nationalismului că “spiritualitatea nationalistă este inseparabilă de misterele ultime ale existenței noastre, așa cum au fost ele revelate lumii de Hristos” (7). Și astfel conducătorii Mișcării Legionare declară că “nu poate exista nationalism fără creștinism” (8). Dezmentind învinuirea de sovinișm, nationalismul creștin “vede în existența fiecărui popor un miracol și consideră creațiile popoarelor un dar divin” (9). Nationaliștii se aseamănă cu acei gospodari tineri și harnici care făcându-și o bună stare materială, o gospodărie prosperă, nu afectează cu nimic pe ceilalți gospodari din sat.

Ceea ce este unic la Mișcarea legionară și o deosebeste de absolut toate mișcările nationaliste din lume, este faptul că ea este structurată pe învățătura creștină, ea valorifică mai ales tradiția creștină românească (10), că ea valorifică prin ideologia și prin practica sa învățătura Domnului nostru Iisus Hristos ; că-si propune realizarea creștinului autentic, că descoperă sufletul națiunii și că formulează drept scop al luptei sale mântuirea creștinească a Neamului românesc, și că are ca punct final învierea Neamului în Împărăția lui Dumnezeu.

Apreciind valoarea creștinismului în lupta de refacere a societății românești, Petre Tutea ne cere să fim creștini și pe urmă români. Și memorând calvarul său și al camarazilor săi din închisorile comuniste ca și neocomunismul care a furat revoluția, el constată cu durere că “e foarte greu acum să fii român” (11). Ca să nu ne descurajeze, ne propune o formulă minimală : “Dacă suntem creștini iesim din impas prin forța Bisericii Creștine și prin geniul politic al poporului român” (12).

Doctrina legionară, în fundamentele ei, este o nouă concepție asupra lumii și a vieții (13), ea oferind “o nouă orientare spirituală în viața neamului nostru” (14).

Adevărații legionari au trăit creștinismul la cote foarte înalte, ca niște călugări care s-au supus la o viață aspră.

Mai mult decât creștinii obișnuiți, ei s-au adâncit în mistica creștină, au trăit unele dintre voturile monahale, au ajuns la extaz și s-au învrednicit de a se jertfi pentru Hristos.

Așa după cum nu orice creștin poate îndeplini voturile monahale, nici orice român nu poate deveni un legionar. Așa cum călugării nu disprețuiesc pe cei ce trăiesc în viața de familie, în lume, nici legionarii nu-i jignesc pe ne-legionari, ci îi iubesc și îi ajută și se jertfesc pentru binele lor.

Ca să scoatem în evidență seriozitatea cu care legionarii întâmpină viața, vom prezenta jurământul depus de legionari pe trupurile martirilor Ion Mota și Vasile Marin.

“Noi însine jurăm :

- Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.
- Să trăim o viață aspră și severă, cu alungarea luxului și a îmbuibării.
- Să înlăturăm orice încercare de exploatare a omului de către om.
- Să jertfim permanent pentru țară” (15).

Această viață jertfelnică la care s-au angajat legionarii prin jurământ este cerută și de Domnul nostru Iisus Hristos. “Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor, și vei avea comoară în cer, după aceea vino și urmează-Mă” (Mt.19.21).

Si totusi, în locul evidentei, Miscarea Legionară este socotită ca necrestină, iar de altii ca o sectă religioasă.

Propaganda de defăimare a Miscării Legionare vine de la cei care fac rău si pe care Miscarea Legionară îi incomodează. Acestia sunt cei vizati si de Mântuitorul : “Lumina a venit în lume si oamenii au iubit mai mult întunericul decât Lumina, căci faptele lor erau rele. Căci oricine face rele urăste Lumina si nu vine la Lumină pentru ca faptele lui să nu se vădească” (Îm.3.19-20).

Înfiorat de această campanie de defăimare a Miscării Legionare, Mircea Eliade scria : “Dacă ar fi trăit astăzi Eminescu, ar fi fost considerat hitlerist si fascist. Antisemitismul si nationalismul său feroce ar fi stârnit împotivă-i cohorte de critici si de moralisti, ar fi astăzi coplesit de injurii, de calomnii, de intrigi. Mihail Kogălniceanu ar fi fost un barbar, Vasile Conta un hitlerist inconstient, Bogdan Petriceicu Hasdeu, cel mai de pe urmă huligan” (16).

Acesti defăimători care “se tulbură” că legionarii tineau într-o mână crucea si în cealaltă pistolul, se vede că n-au de unde să stie că si Stefan cel Mare a luptat împotriva invadatorilor si si-a apărat tara tinând într-o mână crucea si în cealaltă palosul, si totusi Biserica l-a trecut în rândul sfinților.

Atasamentul legionarilor față de Biserică nu trebuie apreciat după declaratiile celor care iubesc întunericul, ci el poate fi apreciat după ceea ce au făcut, ceea ce fac si ceea ce au declarat întemeietorii Miscării Legionare. Si în privinta aceasta mărturisirea Căpitanului este clară si mai presus de orice discutie, este sublimă : “Cred în superioritatea nepieritoare a principiului Bisericii Crestine”. “Biruinta vesnică si adevărată este biruinta născută din martiriu” (17). Dar problema trebuie pusă în cadrul său larg. Preotii binecuvintează cu mâna lor armele celor care pleacă la război. Ei merg în fruntea armelor celor care pleacă la război. Ei merg în fruntea armatei si îndeamnă trupele “să lupte, să reziste, să tragă” (18). Este vorba de războiul drept, de apărare. În cadrul acestui serviciu de sfintire a armelor se citește psalmul 34 cu cuvintele : “Să nu se bucure de mine cei ce mă duscănesc pe nedrept, că mie de pace îmi grăiau si asupra mea viclesuguri gândeau” (19). “Să fie rusinati si înfruntati deodată cei ce se bucură de necazurile mele” (20). Secere prin rugăciune ca armele binecuvântate să-i înspăimânteze si să-i înfricoșeze pe vrăjmasi (21). În cea de a doua rugăciune se face amintire la lupta lui Avraam si a lui Ghedeon, de David. “Iar pe ostasii nostri fă-i puternici pretutindeni si împrăstie dusmanii” (22). La stropirea cu apă sfintită se dă binecuvântarea pentru ca să se pogoare si să fie asupra armelor acestora, si asupra celor care le vor purta, spre păzirea si apărarea adevărului lui Hristos (23). Ierarhul sau preotul care sfinteste armele se adresează ostasilor stropindu-i cu apă sfintită : “Îmbărbătați-vă si să se întărească inimile voastre ca să biruiti pe vrăjmasii vostri, având nădejde în Domnul” (24).

Deci, după învățătura Bisericii se poate tine într-o mână crucea si în cealaltă arma, iar ostasul care ucide pe inamic nu-i un criminal, ci un viteaz care primește si o decoratie.

Nu ni se cere decât să înțelegem că si legionarii sunt niste ostasi care-si apăra Tara, Neamul si Credinta cu vitejie, cu eroism, folosindu-se de armele ce le au la îndemână.

Să nu uităm că în vara anului 1940 România fusese ciopărtită si continua să fie amenintată de Rusia bolșevică !

Ca si creștinismul în primele veacuri, Miscarea Legionară a fost prigonită.

În cadrul ei s-a adevărit cuvântul lui Hristos : “Dacă pe Mine M-au prigonit, si pe voi vă vor prigoni” (În.15.20). Prigoana n-a constituit o sperietoare pentru legionari ; ei se asteptau la o astfel de reactie. Sf. Ap. Pavel îi scrisese de mult ucenicului său Timotei, si legionarii stiau din sedintele lor în care studiau Noul Testament, avertismentul că “toti care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniti” (2 Tim.3.12). Recunoasterea acestei realități dure n-a speriat pe nimeni. Îndemnul care a făcut să vibreze inima lui Timotei si a legionarilor este dat tot de Marele Apostol : “Luptă-te lupta cea bună a

credintei, cucerește viața vesnică la care ai fost chemat” (1 Tim.6.12). În lupta cea bună a credintei s-au mistuit ca torte vii legionarii.

Doctorul în drept, Ion I. Mota, eroul de la Majadahonda, în deplin acord cu cuvintele Sf. Ap. Pavel, s-a angajat pe drumul jertfei, iar declarația sa sfințită cu sângele său. El scrie : “Vom urca Golgota, oricât de grozavă ar fi. Vom căuta să urcăm întregul Neam pe ea, siguri fiind că vom învia, biruind dsăvârșit, chiar de-ar fi să murim” (25). Nu vrem să prezentăm ostentativ meritele, jertfele legionarilor, dar, în fața celor care blamează Miscarea Legionară, ne vedem siliti, noi care cunoaștem direct Miscarea Legionară, noi care am făcut parte din această organizație, să mărturisim ceea ce am trăit, ceea ce ne-a învățat această organizație. Este normal ca într-un conflict să asculti părțile (audiatur et altera pars) și să îți seama de ceea ce declară cel împlicat.

Cei de demult, ca să limpezească niste lucruri, l-au întrebat pe Sfântul Ion Botezătorul : “Ce spui tu de tine însuți ?” (În.1.22).

Deci, și eu, asemeni prorocului, voi mărturisi adevărul și voi face adevărul și voi face judecări de valoare în numele Domnului nostru Iisus Hristos. “Judecata Mea este dreaptă pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (În.5.30).

Relațiile Miscării Legionare cu Biserica se aseamănă cu cele două fire ale mărtisorului care sunt răsucite și care dau farmec unul celuilalt.

“Crestinismul nu poate fi ignorat de Miscarea Legionară pentru că el este un punct de convergență al tuturor idealurilor omenesti” (26). Și Miscarea Legionară și-a propus să-l ridice, să-l valorifice pe român în toată complexitatea sa, sub toate aspectele vieții sale. Și totuși, creștinismul este o religie, iar Miscarea Legionară este o organizație politico-revoluționară structurată religios, dar nu o mișcare religioasă, o sectă” (27), diferențiere peste care nu se poate trece.

Miscarea Legionară nu practică un creștinism în paralel cu Biserica Ortodoxă, nici nu-și orientează trăirea creștină împotriva Bisericii, ci simplu, ea se folosește de dumnezeiasca învățătură a Bisericii ca o fiică supusă și smerită a Bisericii. Această structurare religioasă a Miscării Legionare se datorează convingerii că “spiritul religios rămâne una din marile constante ale omului” (28). Mișcarea este o școală, ea face educație, ea “îndeplinește o înaltă funcție educativă în viața neamului nostru” (29). Tocmai în acest deziderat se află necesitatea educației, a școlii. Acest om nou plasat în mijlocul colectivității românești va constitui punctul de plecare al unei mari transformări spirituale în viața neamului nostru (30).

Ca școală a caracterului, Mișcarea legionară este o aspirație spre perfecțiune, iar legionarul devine viu “numai în măsura în care face progrese pe drumul desăvârșirii interioare” (31). Crearea acestui om nou se realizează potrivit antropologiei creștine.

Întemeietorul Miscării legionare, în Cântecul sefului de cuib declară fără echivoc rosturile educative ale Miscării Legionare : “Mișcarea Legionară înainte de a fi o mișcare politică, teoretică, financiară, economică, etc., de formule, este o școală spirituală, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou” (32). Și, pentru a sublinia acest caracter de școală, Căpitanul repetă : “Mișcarea Legionară are mai mult caracterul unei mari școli spirituale” (33). Completarea acestui tablou de școală spirituală cu profil original o face prof. univ. dr. Vasile Cristescu, martirizat pentru credința sa. “Legiunea vine astăzi ca o mișcare de avânt și tinerete, de entuziasm și disciplină ostășească. Sub scutul religiei noastre strămoșesti, ea cheamă la luptă pentru întronarea unei vieți noi de cinste și dreptate” (34).

Miscarea Legionară nu face o educație oarecare, nu se inspiră din cine știe ce filozofi, nu se conduce după cine știe ce pedagogi străini, ci “face educație sub scutul religiei noastre strămoșesti”. Prin aceasta Mișcarea Legionară valorifică tot trecutul nostru național și caută omenia și iscusimea și puterea de muncă a străbunilor. Educația care se făcea în taberele de muncă organizate de legionari a fost atât de

reusită încât a entuziasmat și pe venerabilul profesor universitar Simion Mehedinți-Soveja, care sub vraja acestui miracol a scris cartea *Crestinismul românesc*.

În omul format de școala legionară își pune nădejdea Căpitanul. “Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptății -cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet- va duce neamul nostru pe căile măririi lui” (35).

Ca școală a caracterelor, Mișcarea Legionară a însemnat nașterea unei noi stări de spirit (36), adică “înălțarea omului pe treptele vieții și ale moralei creștine, ca mijloace de a redresa Neamul și Țara” (37). În contrast cu oamenii formați de această școală, politicienii rămân niște pigmei care umblă după afaceri necinstite și care caută puterea politică pentru a se înfrupta din avutul țării.

Acestor politicieni verosi, care n-au nimic sfânt, trebuie să li se arate că pentru legionari “politica înseamnă religie” (38).

Religia și politica au fost socotite două activități care nu pot fi îndeplinite de aceeași persoană și s-a ajuns la decizia ca oamenii Bisericii să nu facă politică. În cursul istoriei bisericești oamenii politici s-au amestecat în treburile Bisericii, iar oamenii Bisericii s-au amestecat în treburile politice. Cele două formule au fost denumite ca “cezaropapism” și “papocezarism”.

Dacă oamenii Bisericii fac politică necinstită, pentru interese personale, e mai bine să nu facă politică. Dacă însă oamenii Bisericii își fac din politică o religie, prin care să înnobileze viața cetății, ei sunt datori să o facă. Preotul este și cetățean nu numai creștin. Binele cetății, realizat printr-o politică cinstită, face viața enoriașilor săi mai bună, mai ușoară, mai fericită.

O conducere politică votată de credincioși în necunostință de cauză poate aduce mari prejudicii Bisericii.

Fără să candideze, fără să militeze pătimaș într-un partid politic, preotul -ca intelectual- este în măsură să le explice credincioșilor cu ce persoane sau partid să voteze. Este profund dăunătoare neutralitatea preotului față de viața socială. Enoriașii lui vor plânge sau se vor bucura; ei au dreptul nu numai la o asistență spirituală ci și la una socială și materială.

Dacă pentru legionari înseamnă religie, preotii sunt datori să susțină, să apere această religie, care cere competentă, dreptate, adevăr, care se jertfeste pentru binele concetățenilor.

Acolo unde legionarii nu pot birui cu forțe naturale, ei, prin rugăciune, cer ajutorul lui Dumnezeu, cer lucrarea harului, a puterii Duhului Sfânt. “Marile disponibilități lăuntrice nu devin active decât în stare de har. O existență creatoare trebuie să facă apel la ajutorul Duhului Sfânt. Harul trebuie asociat permanent lucrării noastre” (39). Legionarii recunosc că “există o forță de sus în jos care descoperă indivizilor ce așteaptă neamul de la ei, ca sens de realizare a istoriei lui” (40).

În celebrul său articol *La icoană*, Ion Mota găsește următoarea concluzie: “Deci la El, la Dumnezeu, la harul Său am alergat pentru a primi scânteia vieții pe care să o dăm neamului nostru condamnat” (41).

Însăși denumirea de “LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL” spune ce doreau întemeietorii Mișcării Legionare și anume: credință, încredere în ajutorul lui Dumnezeu care va pedepsi pe păcătoși prin sabia de foc a Arhanghelului Mihail.

Credința, încrederea în ajutorul de sus au făcut ca “toate steagurile legionare să poarte pe ele chipul Sfântului Arhanghel Mihail din biserica de la Văcărești” (42). În curățenia sufletului lor acești tineri legionari făceau de gardă zi și noapte la icoana Arhanghelului (43).

Este atât de mare credința legionarilor, este atât de evidentă smerenia lor, este atât de luminoasă gândirea lor, că nu poți decât să-i admiri. Iată o dovadă: “Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi și linia Bisericii Creștine. Linia Bisericii Creștine este cu mii de metri deasupra noastră. Ea

atinge perfectiunea si sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre” (44). “Noi tindem către această linie, ne ridicăm spre ea atât cât ne permite greutatea păcatelor. Rămâne de văzut cât am putut, prin eforturile noastre pământesti, a ne înalta către această linie” (45).

Ca să ne bucurăm de frumoasa împletire a firului de mărtisor, să comparăm declarația lui Corneliu Zelea Codreanu cu mărturisirea Sf. Apostol Pavel. “Stiu că legea e duhovnicească” (Rom.7.14), căci “nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc” (Rom.7.19), căci “după omul cel lăuntric mă bucur de legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, luptându-se împotriva legii minții mele și făcându-mă rob legii păcatului. Om nenorocit ce sunt. Cine mă va izbăvi de trupul morții acestuia ?” (Rom.7.22-24).

Căpitanul nu amestecă planurile diferite pe care se situează Biserica și viața legionarilor. El respectă ordinea lucrurilor, și pe temelia învățăturilor creștine el zidește tot edificiul școlii sale, căci știe că “creștinismul nu poate fi eliminat din domeniul politicului” (46).

Iată pentru ce “creștinismul ne este specific nouă legionarilor”, va scrie printul Alecu Cantacuzino (47).

Biserica, în care se încadrează smerit legionarul, este trupul lui Hristos (Ef.1.22-23)(Col.1.18) este un organism viu care pulsează de 2000 de ani lucrarea Sfântului Duh, organism divino-uman care cheamă toți oamenii să se înalte pe treptele desăvârșirii : “Eu am venit ca lumea viață să aibă și din belsug s-o aibă (În.10.10). Belsugul de viață nu se poate realiza fără Hristos și în afara Bisericii Sale. Or, “viziunea legionară a realității este o formulă care cuprinde întreaga manifestare de viață, așa cum se încadrează ea în istorie” (48). Această viziune n-ar cuprinde întreaga manifestare a vieții dacă n-ar lua în seamă creștinismul care “este o mentalitate realistă” (49). Acest realism al creștinismului cuprinde viața în totalitatea ei, în toată extensiunea ei în timp și spațiu. În virtutea acestui realism vom lua în seamă și fruntariile-granitele neamului și istoria lui. În materie de istorie Miscarea Legionară include și viitorul, nu numai trecutul și prezentul (50).

Pentru legionari Biserica reprezintă și viața de aici, dar și cea de dincolo de moarte. “Biserica reprezintă fața pământescă a cerului, viața de dincolo, care se dezvoltă în viața de aici” (51).

Ca și Biserica, Miscarea Legionară operează cu iubirea. Profesorul Nae Ionescu face o paralelă între Biserica și Neam. “Biserica este comunitatea de iubire în care creștinul își desfășoară viața sa religioasă, așa cum neamul este comunitatea de destin în care românul își desfășoară activitatea sa politică, socială și chiar morală” (52).

Legea dumnezeiască a dragostei este postulată de legionari ca reglementatoare și a raporturilor dintre națiuni (53), deși ei sunt acuzați de sovinișm și de antisemitism. După Sfânta Sa Înviere, Iisus le-a poruncit ucenicilor Săi : “Mergând învățați toate neamurile”, “învățându-le să păzească toate câte am poruncit vouă” Mt.28.19-20).

Normele etice de viață legionară nu sunt decât precepte creștine. Întemeietorul Mișcării Legionare consemnează : “Cele dintâi norme etice în viața legionară, pe care noi le respectăm cu severitate sunt : curățenia sufletească, dezinteres în luptă, avânt, credință, muncă, ordine, ierarhie, disciplină” (54). Elementul moral creștin, spiritualitatea interioară eroică și ascetică, sunt “pietrele fundamentale ale operei legionare” (55).

Mistica creștină pe care o trăiește Miscarea Legionară este răsărită din țărâna românească (56), este un produs divino-autohton.

Îndemnul la credință a venit din străfundul veacurilor. Acest îndemn a fost pus în valoare și de profesorul Nae Ionescu prin sfaturile adresate fiecărui tânăr ascultător al conferințelor și al cursurilor sale. “Caută-te pe tine însuși cu sinceritate, cu îndrăzneală, și vei vedea că tu ești în altă parte decât în tine ; te vei găsi sub umbra lui Dumnezeu” (57).

Căpitanul sublinia că “legionarul începe orice muncă cu gândul la Dumnezeu si-i multumeste la ajungerea scopului urmărit” (58).

Un alt legionar de frunte sublinia importanta credintei în viata tineretului. “Noi, tineretul român, exaltăm mai cu seamă credinta crestină si natională, virtutile de dreptate si omenie si de noblete ale sufletului românesc” (59).

Credinta, ca “încredintare a celor nădăjduite si ca dezvelire a lucrurilor celor nevăzute” (Evr.11.1), este prezentă în toate sedintele legionare, împletindu-se cu rugăciunea si cultul mortilor.

Credinta a dat puteri supranaturale legionarilor din temnite, iar cei care au fost ucisi de gloantele dusmane,

Prin credință, legionarii “au suferit batjocori si bici, ba chiar lanturi si închisoare, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit ucisi de sabie, au pribegit în piei de oaie si în piei de capră, lipsiti, strâmtorati, rău primiti. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustie si în munti si în pesteri si în crăpăturile pământului. Si toti acestia care prin credinta lor au fost de pomenire, n-au primit ce le fusese făgăduit, pentru că Dumnezeu rânduise pentru ei ceva mai bun” (Evr.11.36-40). Acest text al Noului Testament poate fi comparat cu memoriile scrise de supravietuitoarii închisorilor comuniste.

Dintre miile de martiri legionari să amintim numai pe Valeriu Gafencu, denumit chiar de cei împreună cu el întemnitati “sfântul închisorilor” (60).

Legionarii au fost niste viteji care au înfruntat moartea ; ei s-au socotit ostasi angajati în slujba apărării Neamului si a credintei crestine, bine stiind din educatia legionară că “Dumnezeu nu poartă cu carul biruintei decât pe viteji, pe cei care se stiu pierde pe ei pentru a-si răscumpăra Neamul si sufletul” (61).

Legionarul stie că neamurile au fost create de Dumnezeu si că ele au un suflet national (61).

Credinta în Dumnezeu a fost si a rămas tăria legionarilor.

Toate lipsurile, toate necazurile, toate umilintele au fost depășite cu ajutorul credintei. “Dacă nu avem nici bani, nici programe, avem în schimb pe Dumnezeu în suflete. El ne insuflă puterea nebiruită a credintei” (63). Dacă, la început legionarii erau putini la număr, “ei erau puternici prin credință nelimitată în Dumnezeu si în sprijinul Său” (64). “Cu cât eram mai încercati si mai singuri, cu atât preocupările noastre se ridicau mai mult spre Dumnezeu si spre contactul cu mortii nostri si ai Neamului. Aceasta ne dădea o tărie invincibilă si o seninătate luminoasă în fata tuturor loviturilor” (65). Prin lucrarea Sfântului Duh, crestinismul este “o depășire a umanului si o ancorare în religios” (66) ca într-un port linistit. Pentru puterea supranaturală prin care biruieste tot ce poate da viata pământescă împotriva omului si pentru puterea sa de a ancora sufletul zbuciumat în golful linistit al factorului religios, el, crestinismul, a însemnat, în istoria omenirii, atât de însângerată, mai mult decât toate războaiele si revolutiile la un loc (67).

Datorită credintei, a iubirii, a rugăciunilor si a posturilor, legionarii au intuit că “ceva din Duhul lui Dumnezeu a pătruns în om si prin acest dar, noi, oamenii participăm la natura divină” (68), că “de la Dumnezeu ne vin toate darurile si toată puterea” (69).

În legarea destinului national de crestinism, legionarul face următorul rationament : “Dacă Mântuitorul S-a despuiat pe Sine de Dumnezeire, si a primit să fie lovit de toate cruzimile si nedreptățile din partea oamenilor, pentru a-l recupera vietii vesnice, nimeni nu-mi poate fi prieten mai bun, mai devotat decât Iisus Hristos” (70). Să privim acest rationament prin lumina lui Hristos. “Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca viata lui să si-o pună pentru prietenii săi. Voi sunteti prietenii Mei dacă faceti ceea ce vă poruncesc” (În.15.13-14).

Credinta legionarilor are sute de mărturisitori, unii dintre ei, prin spiritul lor de jertfă, au urcat foarte aproape de Crucea pe care S-a răstignit Domnul nostru Iisus Hristos.

Cei opt legionari care au luptat pe frontul din Spania au fost un rug aprins în care s-au mistuit Ion I. Mota și Vasile Marin, doctori în drept, oameni dăruiti de Dumnezeu cu credință, cu înțelepciune, cu spirit de jertfă. Înainte de plecarea în Spania, Ion Mota scrisese cartea *Cranii de lemn*, iar Vasile Marin *Crez de generatie*.

Idealurile lor, visurile lor de a face din România o țară frumoasă și puternică și cu frică de Dumnezeu i-au călăuzit spre cele mai grele lupte, spre cele mai mari sacrificii. "Ceea ce căutăm și dorim noi din toată fiinta noastră e lumina, o înstăpânire din nou a vietii așa cum a voit-o Dumnezeu. Această lumină nu poate fi găsită și captată decât la izvorul ei, la picioarele Mântuitorului sub oblăduitoarea iubire a lui Dumnezeu" (71). "Deci la El, la Dumnezeu, la harul Său am alergat pentru a primi scânteia vietii pe care să o redăm neamului nostru condamnat" (72). "Vrem să fim simple unelte ale acestei forte salvatoare, pe care n-o căutăm decât la Dumnezeu" (73).

Când au îmbrățișat creștinismul total, legionarii au știut că el este "religia eroilor umili și anonimi, a celor care s-au înfrânt pe ei, a celor care nu mai sunt ai lor, ci ai lui Dumnezeu" așa cum îi învățase profesorul lor Nae Ionescu (74).

Cea mai elocventă dovadă că Mișcarea Legionară este profund creștină o constituie virtutea iubirii. În iubire a condensat Mântuitorul întreaga Sa învățătură, "Poruncă nouă vă dau vouă : Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi unul pe altul să vă iubiți. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții" (În.13,34-35) și Domnul nostru Iisus Hristos și-a pus viața pentru noi socotindu-ne prietenii Săi (În.15,14).

Iubirea lui Dumnezeu și a aproapelui, a Neamului românesc este fermentul care l-a ridicat pe legionari la cotele martiriului. Dragostea "toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă, dragostea nu cade niciodată" (1 Cor.,13,7-8).

Vom alătura acestor texte ale Sfintei Scripturi preceptele legionare, ca să vedem valorificarea legii creștine a dragostei.

Căpitanul, valorificând dumnezeiasca forță a dragostei pentru organizația sa, precizează : "Mișcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorității și nici pe acela al libertății. Ea își are temelii înfipte în principiul dragostei. În el (în acest principiu al dragostei) își au rădăcina atât autoritatea, cât și libertatea. Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Ea nu poate însemna niciodată conflict. Dragostea înseamnă pace în suflete, în societate și în lume" (75).

Pe frontul din Spania, Ion I. Mota, prevăzându-și moartea, le scrie părinților săi, mărturisindu-și iubirea jertfelnică pentru Hristos și pentru Biserică. Fiecare propoziție din această mărturisire are valoare istorică. Dramatismul mărturisirii nu întunecă logica expunerii. Premizele și concluzia pun în valoare înțelepciunea, simțul datoriei, toată bogăția sufletului său. "Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se clătina așezarea creștină a lumii. Putem noi să stăm nepăsători ?" (76). O, această nepăsare față de suferințele și nedreptățile din jurul nostru ! O, această nepăsare față de credința strămoșască, față de glia străbună !

Câtă distanță între firul de nisip pe care-l spulberă vântul și blocul de beton care a împrumutat de la stâncă tăria ei. Și, credința creștină dobândită de la părinți răstoarnă tiparele utilitarismului materialist și se afirmă impetuos sub forma unei întrebări : "Nu e o binefacere sufletească pentru viața viitoare, să fi căzut în apărarea lui Hristos ?" (77). Și, ca și cum această cutremurătoare declarație n-ar fi de ajuns, și pentru ca să nu jignească pe cei ce nu pot face ceea ce face el, parcă scuzându-se că el nu gândește ca cei nepăsători, adaugă : "Eu așa am înțeles datoria vietii mele. Am iubit pe Hristos și am mers fericit la moarte pentru El" (78).

Dacă ne-ar fi rămas de la Ion Mota numai această frază, am fi putut desprinde din ea reflectarea vesniciei în acest suflet, am fi înțeles dragostea mistuitoare din pieptul său, am fi avut toate motivele să-l admirăm, să-l luăm de exemplu pentru îndatoririle noastre creștinești. Reflectând la conținutul acestei fraze, să-l vedem pe Hristos răstignit, sângerând sub coroana de spini, să vedem o cruce de marmoră albă pe care sângerează chipul senin și frumos al lui Mota. Că pentru Mota zice Hristos :”Dacă n-as fi venit și n-ar fi văzut, păcat n-ar avea, dar acum n-au dezvinovățire pentru păcatul lor” (În.15,22).

Și în scrisoarea pe care o adresează Căpitanului repetă această chemare miraculoasă spre jertfa totală : “Mor, Corneliu, cu tot elanul și toată fericirea pentru Hristos și pentru Legiune” (79).

Iată culmea care depășește veacurile, iată lumina pe care n-o mai poate stinge nimeni, care se împletește cu strălucirea martiriului primilor creștini. Ion Mota și Vasile Marin pășesc pe drumul vesniciei în rând cu Sfântul Ioan Botezătorul, cu Sfântul Ștefan, cu apostolii Iacov, Pavel și Petru, cu Iustin Martirul, cu Sfântul Gheorghe, cu Sfântul Marele Mucenic Dimitrie. Aceasta este culmea de pe care ne vin razele luminii divine. Așa cum luna reflectă lumina soarelui și culmea pe care se află martirii credinței ne luminează, reflectând asupra noastră lumina de pe Golgota.

Ca toți legionarii care s-au sfințit prin martiriu, Ion Mota împletește iubirea lui Hristos cu iubirea Neamului. Pentru salvarea Neamului el cheamă pe Români la luptă. “Să nu lăsăm o țară fără biserici, fără icoane, fără ocrotirea mâinii lui Dumnezeu. Să nu lăsăm copiii noștri o viață în care vor fi pierduți pe Hristos” (80). Cuvintele de mai sus citate au valoare de profetie. Anii care au urmat, anii comunismului adus de tancurile sovietice, au distrus bisericile, au jefuit icoanele și l-au îndepărtat pe Hristos de sufletul copiilor noștri.

Chemarea la luptă pentru Neam și Credință este motivată cu argumentele spirituale cu care se hrănește sufletul său. “Nu poate fi pentru om o cinste mai mare, o chemare mai plină de rod sufletesc, decât aceea de a fi apărător al lui Hristos, și prin Hristos, al neamului tău creștin” (81). Și prin această chemare, Ion Mota se alătură voievodului Ștefan cel Mare și Sfânt, “Atletul lui Hristos” care a zidit în Moldova 47 de biserici și mănăstiri, ca și voievodului mucenic Constantin Brâncoveanu. “Neamul nostru nu poate trăi fără credința noastră creștină” (82), și tocmai din acest motiv comunismul a luptat atât de mult să ne distrugă credința, căci distrugând credința, distrugea Neamul românesc.

Sf. Ap. Pavel, în imnul său, prezintă roadele dragostei din punct de vedere religios, iar Căpitanul aplică la viața noastră românească roadele dragostei creștine : “Dragostea este cheia păcii, pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume”, “toate celelalte își au rădăcina în dragoste : și credința, și munca, și ordinea, și disciplina” (83). Peste ani, Horia Sima, reflectând la spectacolul iubirii trăită de Mișcarea Legionară va conchide că “dragostea spirituală se poate numi tot atât de bine dragoste creștină” (84).

Un alt teoretician al Mișcării ajungea la aceeași concluzie că “spiritul legionar, are ca temelie și îndemn permanent dragostea, care este piatra de creștet a Bisericii, căci prin ea se apropie de Dumnezeu” (85).

Dumnezeu fiind iubire, El a creat pe om după chipul și asemănarea Sa, deci iubirea lui Dumnezeu a trecut în om chiar de la creație, și chiar dacă prin neascultare această iubire s-a răcit și și-a pierdut din curăția primordială, ea a rămas “resortul intim al persoanei umane, imaginea din sufletul nostru ce distinge pe om de celelalte ființe” (86).

În cartea sa Pentru legionari, Căpitanul citează întreg imnul iubirii scris de Sf. Ap. Pavel în 1 Corinteni, cap. 13, 1-13, și ne arată că iubirea este ideea de bază a organizației sale. “De aici, (de la dragoste) porneste mișcarea noastră. Nu știu cum să vă îndemn mai mult ca să cultivați dragostea, și cei ce comandați și cei ce sunteți sub comandă. Ea vă va da posibilități nebănuite și nesfârșite de rezolvare a tuturor problemelor grave care vi se vor ivi. Acolo unde nu este dragoste nu este viață legionară” (87). Ca să subliniem identitatea de vedere dintre doctrina legionară și Biserica, să prezentăm declarația Sf. Ap. și Evanghelist Ioan : “Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire”

(1.În.4,8). Corneliu Zelea Codreanu, în îndrumările trecute în Cărticica sefului de cuib prevede că “cea mai mică formație legionară este o mică familie care are la bază dragostea” (88).

Legea dragostei nu lasă loc sovinișmului de care a fost și mai este învinuită Mișcarea Legionară. Toate neamurile sunt lăsate de Dumnezeu și fiecare are destinul său istoric. Formulând cu simț de răspundere doctrina legionară Horia Sima precizează : “Un popor care a pășit pe calea cunoașterii de sine nu poate simți decât un respect nemărginit pentru ființa altor popoare” (89).

Virtutea teologică a nădejzii este trăită de Mișcarea Legionară la cote dintre cele mai înalte. Încrederea în ajutorul lui Dumnezeu, rugăciunile pe care le practică pentru obținerea acestui ajutor, credința în învierea morților și a vieții vesnice, fac parte integrantă din trăirea legionară și pe aceste pietre de temelie este zidită nădejdea legionarilor.

Și virtuțile morale : înțelepciunea, dreptatea, cumpătarea și bărbăția sunt trăite și valorificate de Mișcarea Legionară, care afirmă că aceste virtuți sunt pentru o națiune un avut mai de preț decât bogăția sa (90).

Întemeietorul Mișcării Legionare, îngrijorat de greutățile întâmpinate, scrie :”singura forță morală, în începuturile noastre nu am găsit-o decât în credința nestrămutată că plasându-ne în armonia originală a vieții -subordonarea materiei spiritului- vom putea înfrânge adversitățile și vom putea birui în contra puterilor satanice coalizate în scopul de a ne nimici” (91).

Mișcarea Legionară a pornit război contra tuturor nedreptăților din țară, pentru apărarea drepturilor celor nevoiași, pentru combaterea corupției și a imoralității, fără să se uite la fața omului, adică fără să crute pe cineva din cauza rangului sau a poziției sale în societate, dar în această luptă ea a mers numai pe drumul onoarei, știind că omul va da seamă pentru tot ce face în viață și că ceea ce este construit pe nedreptate, pe lacrimile, pe sudoarea și sângele celor oropsiți, nu are trăinicie : “Morala ispășirii este cumplită noastră certitudine, că pe acest pământ ceea ce nu este clădit cinstit și drept, pe probitate și pe onoare, este neapărat sortit să se năruie” (92). Datorită acestor principii, “nationalismul nostru e creștin și e strâns îmbinat cu creștinismul nostru ortodox” (93).

Îmbinarea nationalismului cu ortodoxia își are bazele prezentate și analizate de profesorul și poetul Nichifor Crainic în cartea sa intitulată Ortodoxie și etnocratie.

Printul Alecu Cantacuzino, într-o conferință rostită în fața studenților face un bilanț al întregii împletiri dintre creștinism, nationalism și caracterul eroic-revolutionar al Mișcării Legionare : “Spiritul creștin ne-a dăruit demnitatea de om, spiritul nationalist ne-a dăruit demnitatea de român, spiritul eroic-revolutionar ne-a dăruit demnitatea de legionar” (94).

NOTE

Sfânta Scriptură tipărită cu aprobarea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1968.

1. Horia Sima, MENIREA NATIONALISMULUI, București, 1993, coperta a IV-a.

2. Mircea Eliade, PROFETISM ROMÂNESC, vol.II, București, 1990, pag.197.

Fiecare generație are un ideal. A se vedea cartea CREZ DE GENERAȚIE, scrisă de doctor în drept Vasile Marin.

3. Ibidem.

4. Horia Sima, op. Cit. Pag.78.

5. Ibidem

6. Idem, DOCTRINA LEGIONARĂ, Madrid, 1980, pag.217.
7. Idem, MENIREA NATIONALISMULUI, pag.31.
8. Ibidem, pag.79.
9. Ibidem, pag.101.
10. Michele Rallo, ROMÂNIA ÎN PERIOADA REVOLUTIILOR NATIONALE DIN EUROPA, (1919-1945), Bucuresti, 1993, pag.22.
11. Petre Tutea, ÎNTRE DUMNEZEU SI NEAMUL MEU, Bucuresti, 1992, pag.93.
12. Ibidem, pag. 95.
13. Horia sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag. 5.
14. Ibidem, pag. 6.
15. XXX, DIN LUPTELE TINERETULUI, Bucuresti, 1992, pag. 82.
16. Mircea Eliade, op.cit. pag. 162.
17. Corneliu Zelea Codreanu, SCRISOARE DE RĂSPUNS UNUI PREOT-PROFESOR, din 25 noiembrie 1936, "Almanahul Gazetei de Vest pe anul 1994", Ed. Gordian, Timisoara, pag.187.
18. Idem, pag.187.
19. XXX, MOLITFELNIC, Bucuresti, 1984, pag.477.
20. Idem, pag.478.
21. Idem, pag.478.
22. Idem, pag.480
23. Idem, pag.480.
24. Idem pag.481.
25. Ion I. Mota, CRANII DE LEMN, München, 1970, pag.80.
26. Horia Sima, MENIREA NATIONALISMULUI, pag.88.
27. Faust Brădescu, MISCAREA LEGIONARĂ SI SPIRITUL RELIGIOS, Madrid, sine anno, pag.16.
28. Ibidem, pag.13.
29. Horia Sima, OMUL NOU, s.l., 1950, pag.9.
30. Ibidem, pag.8.
31. Ibidem, pag.14.
32. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA SEFULUI DE CUIB, s.l. 1990, PAG.65.
33. Ibidem, pag.111.
34. Ibidem, pag.118.
35. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, Sibiu, 1936, pag.307.
36. Ibidem, pag.332.
37. Horia Sima în Menirea Nationalismului scrie : "Răul se afirmă cu atâta violență în lume încât numai aparitia stindardelor lui Hristos poate să împiedice puterile întunericii da la cuprinderea întregului pământ", pag.89.
38. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA SEFULUI DE CUIB, pag.75.
39. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.97.
40. Ibidem, pag.123.
41. Ion I. Mota, op.cit.pag.20.
42. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.189.
43. Ibidem, pag.298.
44. Ibidem, pag.420.
45. Ibidem, pag.421.
46. Horia sima, CRESTINISM, NATIONALISM SI DEMOCRATIE, Madrid, 1992, apud "Almanahul G.de V. pe 1994", pag.86 (în continuare).
47. Printul Alexandru Cantacuzino, ROMÂNUL DE MÂINE, conferință prezentată studentilor în martie 1936, apud "Almanahul G.de V.", pag.113.
48. Faust Brădescu, FENOMENUL LEGIONAR, Bucuresti, 1992, pag.32.
- 49.
50. Horia Sima în Menirea Nationalismului, la pag.80, scrie : "Istoria nu este numai ceea ce a fost ci si ceea ce va fi".
51. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.142.
52. George Popescu, NAE IONESCU SI GÂNDIREA ORTODOXĂ, apud "Almanahul", pag.120.

53. Printul A. Cantacuzino, op.cit. apud "Almanahul", pag.115.
54. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.319.
55. Printul A. Cantacuzino, op.cit., apud "Almanahul", pag.114.
56. Ibid.pag.113.
57. Mircea Eliade, op.cit. 189.
58. Corneliu Zelea Codreanu, CĂRTICICA SEFULUI DE CUIB, pag.77.
59. Printul A. Cantacuzino, op.cit., apud "Almanahul", pag.114.
60. Naidim Marin, VALERIU GAFENCU, apud "Almanahul", pag.162.
61. Ion I. Mota, TESTAMENTUL, colectia "Documente istorice sechestrate", Timisoara, 1993.
62. Horia Sima, CRESTINISM, NATIONALISM SI DEMOCRATIE, apud "Almanah", pag.83.
63. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.299.
64. Ibidem, pag.341.
65. Ibidem,pag.308.
66. Horia sima, MENIREA NATIONALISMULUI, pag.88.
67. Mircea Eliade, op.cit., pag.69.
68. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.85.
69. Ibidem, pag.100.
70. Ibidem, pag.101.
71. Ion I. Mota, CRANII DE LEMN, pag.20.
72. Ibidem,
73. Ibidem, pag.21.
74. Nae Ionescu, ROZA VÂNTURILOR, Bucuresti, 1990, pag.42.
75. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.321 ; vezi si CĂRTICICA SEFULUI DE CUIB, pag.111.
76. Ion I. Mota, TESTAMENT, pag.21. în poezia pentru care a fost condamnat la moarte, poetul Radu Gyr cere ridicarea poporului la luptă în numele martirilor : "Pentru sângele tău curs în santuri, / pentru cântecul tău tintuit în piroane, / pentru lacrima soarelui tău pus în lanturi, / ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane".
77. Ion I. Mota, TESTAMENT, pag.9.
78. Ibidem, pag.10.
79. Ibidem, pag.14.
80. Ibidem, pag.26.
81. Ibidem, pag.27.
82. Ibidem, pag.37.
83. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.322.
84. Horia Sima, DOCTRINA LEGIONARĂ, pag.68.
85. Faust Brădescu, op.cit., pag.22.
86. Horia Sima, CE ESTE COMUNISMUL ? Madrid, 1972, pag.45.
87. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.320-324.
88. Ibidem, pag.338.
89. Horia Sima, MENIREA NATIONALISMULUI, pag.30.
90. Printul A. Cantacuzino, op.cit., apud "Almanah", pag.114.
91. Corneliu Zelea Codreanu, PENTRU LEGIONARI, pag.298.
92. Printul A. Cantacuzino, op.cit. apud "Almanah", pag.113.
93. Ibidem, pag.114.
94. Ibidem.